

44/19
276
1/58

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου Νήσου τῆς Ῥόδου
Ὅστις ὑπέστη τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐν τῇ Νήσῳ τῆς Ῥόδου.
Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ Χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου.

Ἐξεδόθη παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερῷ καὶ πνευματικοῦ πατρὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ
Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Α. ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑΚΗ καὶ Α. ΚΑΪ-ΤΑΤΖΗ
1923

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου Νήσου τῆς Ῥόδου

Ὅστις ὑπέστη τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐν τῇ Νήσῳ τῆς Ῥόδου.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ Χίλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου.

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1814. Τὸ δεύτερον δὲ ἐκδίδεται
δαπάνῃ μὲν τῶν ἀπανταχοῦ Εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν,
ἐπιστολαί δὲ τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου.

ΧΑΤΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΣΚΑΘΑΡΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν.

Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἱερέως

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑΚΗ καὶ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗ

1923

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιδ'. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνδὲς τῆς πρώτης Χορείας τῶν Δώδεκα. Τοῦ ἁγ. Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου καὶ ἁθλήσει τοῦ ἁγ. ἐνδόξου νεομάρτυρος Παντελεήμονος μείρακος, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Τίπαρινου (Σπισσῶν) καταγομένου, ἐν Κρήτῃ δὲ ἁθλήσαντος. Στίχοι τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὴν ἁγίαν Κάραν.

Τὴν πανσέβαστον σὴν Κάραν ἔχει Κύπρος.

Φίλιππε θεῖον θησαύρισμα παμμάκαρ.

Π-εῦμα μὲν πόλιο, πνεύματα τέρονται, Κύπρος δὲ Κάραν.

Τούτου τοῦ Ἀποστόλου τὸ Ἅγιον Λεῖψανον εὐρίσκεται ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, κατὰ τὴν Πάφον, εἰς χωρίον λεγόμενον Ἀρσηνὴ, κοινῶς δὲ λέγεται Ἀρσος, ἐνθα ὑπάρχει Ναὸς μέγιστος, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου τιμώμενος, εἰς ὃν τεθησαύριται, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ὁμοῦ μὲ τὸ Ἅγιον Κρανίον, ἐπιβεβαιωμένον ἐν σφραγίδι βασιλικαῖς, καὶ ποιεῖ ἅπειρα θαύματα κατ' ἐκάστην, εἰς τοὺς προσερχομένους αὐτῷ μετ' εὐλαβείας, καὶ πίστεως. Καὶ ἀπὸ μόνῃν δὲ τὴν θεωρίαν, πιστεύεται νὰ εἶναι Ἀποστολικόν. Καὶ ἐκ τῆς πνευματικῆς εὐωδίας, ἣν ὁ ἀπασιζόμενος αὐτὴν αἰσθάνεται. Ὅθεν καὶ εἰς τοῦτο καυχᾶται ἡ Κύπρος λαμπρῶς, ὡς κερτημένη τοιοῦτον θησαυρόν, καὶ μάλα τὴν ἑπαρχίαν τῆς Πάφου ὅπου εὐρίσκεται.

Ἄλλ' ὦ Ἀπόστολε τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σοτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτόπτα τῶν μεγίστων, μύστα τῶν ἀρρήτων, καὶ θεωρῶ τῶν ἀθεάτων, καὶ τῶν οὐρανίων ἔραστὰ καὶ κληρονόμους, Φίλιππε παμμάκαριστε, Μαθητὰ καὶ φίλος τοῦ Θεοῦ Λόγου, βασιλεὺς τῶν δουλικῶν παθῶν φανείς κράτιστος, καὶ τῶν τυραννικῶν ἐχθρῶν καθαιρέτης δραστηκώτατος, ὁ τῶν αἰρεσιζόντων τὸ στίφος, ὡς λέων οἶά τις υἱοὺς ἀλώπεκας καταπλήττω, καὶ ἀπελαύνων βασιλικῷ τῷ βρυχήματι, τὸν δὲ δῆμον τῶν Ὀρθοδόξων συγκροτῶν, καὶ καταρτίζων, στεροῦς δόγμασιν, καὶ ἀνδρικῶς σοφωτάτοις διδάγμασιν, ὁ δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ γεινόμενος, καὶ κατ' ἄμφω διαλάμπων δίκην Ἡλίου πᾶσι τοῖς πέρασιν, τοῖς μεγίστοις τεραστίοις καὶ θαύμασιν. Ὡς κήρυξ διαπύρσις, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, καὶ μιμητὰ τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ποιμὴν Ἐκκλησίας θεοπροβλήτε, καὶ λαμπρὴ Οἰκουμένης θεοπύρ-σευτε, καὶ δοῦλε Θεοῦ γνησιώτατε, παιδευτὰ ἱερῶν, σοφῶν διορθωτὰ, τῶν δαιμόνων δλοθρευτὰ, καὶ πρεσβευτὰ τῶν εἰς σέ προσερχόντων θερμότατε. Εὐμενῶς πρόσδεξαι τὸ παρὸν μοι ἐφύμνιον, ἐξ εὐτελοῦς γλώττης, πόθῳ πολλῷ προσφερόμενον. Καὶ χάρισαι τῇ Νήσῳ ταύτῃ Κύπρῳ, ἐν ἣ τὸ πανάγιόν σου Λεῖψανον σὺν τῇ σεβασμῇ σου Κάρᾳ, ὡς θησαυρὸς ἐστὶ πολύτιμος, εἰρήνῃ, εὐρωστίαν, καὶ σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Καὶ λύτρωσαι ἐκ τῶν συμφορῶν, καὶ κινδύνων, καὶ περιστάσεων, πάντας τοὺς τὴν σὴν ἱερὰν ἐπιτελοῦντας πανήγυριν. Ἐν δὲ ἐκ τῆς ἀνομβρίας, καὶ ἐκ τῆς ἀκρίδος, ἐξ ὧν ὡς ὑπὸ κασίγγων τάλαιπαρεῖται, αὐτὴν ἐλευθέρωσον, καὶ στήσον τὴν κατ' ἡμῶν δρμὴν τῶν ἀθέων ἀγαρηνῶν ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ μὴ διαλείπῃς αἰτούμενος, παρασχεθῆναι παρὰ Θεοῦ, τὰ συμφέροντα ἡμῖν. Παθῶν ἀποτροπὴν. Πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν. Νοσημάτων θεραπεῖαν. Καὶ ἁπλῶς πάντων τῶν αγαθῶν. Ἐν τῷ παρόντι μὲν αἰῶνι μέδεξιν ἁβλαβῇ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ἀπόλαυσιν καὶ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου Μηνὸς τὴν Μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἁθλήσαντος ἐν ἔτει α.ω. ἐν τῇ Νήσῳ τῆς Ρόδου.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χάρι' ἅπαντὰ συνέλθετε, καὶ Νεομάρτυρες μέλψατε, νέαν πανήγυριν, ἐτησίαις ὕμνοις τῷ Χριστῷ κρυπαλόντες· σοὶ δόξα πρέπει Κύριε ἅπαντα ὅτι ἀνέδειξας, ἐν τοῖς ἁθλοῖς γενναϊότατον Κωνσταντίνον, χρόνους ἐν τοῖς ὕστερον.

Μαρτύρων ἀγλάϊσμα τερπνόν, Κωνσταντίνε ἐνδοξε, τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θείε πρόμαχε τῆς θεοσεβείας, ὑπὲρ ἡς ἠγώνισαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθῳ σου ἐκτελούντων τὰ μνημόσυνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ σώζεσθαι.

Ἀγάλλεται σήμερον φαιδρῶς Ὑδρα ἡ περίφημος, καὶ Νῆσος Ρόδου ἐν πνεύματι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Κωνσταντίνε θείε· ἡ μὲν ὡς βλαστήσασα, ὡς ἄνθος σε καὶ Ρόδον πανεύοισμον· ἡ δ' ὡς τὸ αἷμά σου, δεξαμένη τὸ σεβάσμιον· ὅς λιταῖς σου σεπταῖς φύλαττε.

Προσπέσατε πάντες τῇ Σορῇ, καὶ τιμὰ Λάρνακι τοῦ Κωνσταντίνου φιλόχριστοι, καὶ κατασπάσασθε, Λεῖψανα τὰ τούτου, μετὰ πάσης πίστεως, τὴν λύσιν τῶν δεινῶν ἵνα λάβητε, καὶ χάριν ἄφθονον, τῶν λάσεων κομίσησθε παθημάτων ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγάλῳφρον, ἢ πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφημήσω, Κωνσταντίνε ἀδαμάντινε; νικῶν γὰρ λόγους βροτῶν, καὶ τὰς παρ' ἀγγέλων εὐφημίας μόνος ἐκδέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἀσώσατος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιον εὐφημεῖσθαι μετ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας, πρέσβευς ὑπὲρ ἡμῶν τῷ με στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρά. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ

Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς ἄλλον γενναίως
τοὺς ἄθλους ὑποστάντα, νῦν, Κωνσταντῖνον δέξασθε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε ὁ μελισσὼν Μαρτύρων, τὸν τοῖς χρόνοις ἔσχατον, ἀλλ'
ἀθλήσει ὑμῖν ἴσον φανέντα, φαιδρῶς προῦπαντήσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δεῦτε δὴ καὶ ἡμεῖς, οἱ φίλοι Κωνσταντίνου, κροτήσωμεν ἐν
ὑμνοῖς τὴν ἀθλῆσιν τὴν τοῦτου, δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, πρεσβείαις Κωνσταντίνου, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ
Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν, ἐν ὑμνοῖς καὶ
ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λά-
βωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν, παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ
σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι· καὶ ἐν ὑστέροις
καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος
ἄνθρωπος. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν Στίχους η'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμωμεν, καὶ κοι-
νὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἴδου γὰρ πάντας ἐκάλεσεν ἡμᾶς
εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, τὸ τῆς Ὑδρας καλλώπισμα,
καὶ ἐξαίρετον, ἡμῶν πάντων ἀγλάισμα καὶ κλέος, Κωνσταντίνος
ὁ γενναῖος, Νεομαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἴδε νέος στερεόψυχος, ἴδε Μάρτυς περὶ δόξης, ἴδε πῶς ὡς
πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντῖνος, παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θά-
νατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐρά-

νια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέ-
λοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ὡς ἀστέρα νεόφυτον, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἄθλων σου Ἐκκλη-
σίαν ἅπασαν καταυγάζοντα· ὡς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ὡς πλάνης
ἀντίμαχον, ὡς νοσοῦντων ἱατρὸν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ
ἀγλάισμα γενεᾶς ἡμετέρας, συνελθόντες ἐν ἀσμάτων μελωδίαις,
σὲ Κωνσταντῖνε γεραίρομεν.

Ἔτερα Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον,
τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἀθλήσαντα, χρόνοις Κωνσταντῖνον τὸν ἐνδο-
ξον, τὸν λαμπρὸν Χριστοῦ τρισαριστέα, τὸ μέγα Νεομαρτύρων σε-
μνολόγημα, καὶ πάντων χριστιανῶν τὸ ἀγαλλίαμα, ρόδον τὸ εὐο-
σμον Ὑδρας καὶ πιστῶν τὸ κλέος, τὸν δι' οὐδ' ὀφρῶν ἀσεδῶν, Χρι-
στοῦ καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἀθλητικοῖς ἔπεσιν ἐπαινέσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον,
ἀθλητὴν Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ παγκρατάρχην τὸν ἄριστον,
στρατιωτὴν θεῖον τοῦ Σωτῆρος, τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἀγᾶρ κατα-
στρέψαντα, καὶ πάσας ἀνδραιοφρόνως τροπώσαντα, τὰς νοητὰς
ἐξουσίας, καὶ ἀρχὰς τοῦ σκότους, τὸν δι' οὐδ' ὀφρῶν ἀσεδῶν, Σα-
τὰν ἀντιτέτρωται. καὶ εἰς τέλος καταπεπάτηται.

Ποίοις νικητικοῖς ἄνθεσι, στεφανώσαμεν τὸν Κωνσταντῖνον,
τὸν ἐν οὐρανοῖς νῦν σκηνώσαντα, καὶ Χοροῖς αἰετῶν συγχορευόντα,
τῶν Ἀγγέλων πάντων Ἀρχαγγέλων τε, τὸν θρόνον τοῦ Βασι-
λέως παριστάμενον, καὶ δόξης, αἰωνιζούσης ἀπολαύοντα Νεο-
μαρτύρων τοῖς δήμοις, καὶ Ἀγίοις πάντων, τὸν συμφάλλοντα ἐν
χαρᾷ καὶ αἰετῶν δοξάζοντα, τὴν Τριάδα τὴν ὁμοούσιον·

Ποίοις οἱ ἐναγείς χεῖλεσιν, προσπτυξόμενά σου Κωνσταντῖνε,
τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον Λεῖψανον, τὸ κροκοειδὲς καὶ ἡδύπνου, τὸ
τερπνὸν τῆς χάριτος δοχεῖον, πηγὴν τὴν ἀέννησον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει
τὰ ἱάματα, ποταμὸν τῶν νοσοῦσι, τὸ σκεῦος τὸ θεῖον ὃ ἐδόξασεν
ὁ Χριστός, ποικίλοις χαρίσμασιν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος·

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλη-
σίας στερεώματι τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἡ σεβάσμιος
πανήγυρις, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν

φιλέορτοι πάντες πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσείπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στεῖρρότατα, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις ἐκ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρινῶν ἡ καταπτώσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων τὸ ἀγαλλίασμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, παριστάμενος πρόσθευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχ. πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀναμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωρίζομενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος. Τὸ Φῶς, ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμεῖ οὐκ ἔστε. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι περίξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐ-

τούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις. Γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκιμὸν ἡμῶν τῆς πίστεως, κατεργάζεται ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον. Ἐχέτω ἵνα ᾖτε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι. Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτήτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἀπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος καὶ δοθήσεται αὐτῷ. Αἰτήτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔνικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ὀπιζομένῳ. Μὴ γὰρ οἴεσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ Κυρίου. Ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. Καυχᾶσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται. Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸ χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαραινθήσεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δοκιμὸς γενόμενος λήψεται τὸν Στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἀπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν τῶν Εἰσοδίων. Ἦχος Δ'.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν Ναφ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς ἀληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνέκραξε· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξα σου Κύριε καὶ ὑπερυψώθη σοῦ μόνου τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατεπά-

λαισας, και την τουτου οφρυν εις γην καταβέβληκας· αλλ' ο τον οδν Ἀθλητήν και ενισχύσας και δοξάσας, ταίς θείαις αὐτοῦ ικεσίαις, και ἡμᾶς ἐνίσχυσον κατὰ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, και νικητὰς ἀναφανέντας δοξασον, ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῃ δόξῃ τῆς Βασιλείας σου.

Ἦχος γ'.

Νεομάρτυρ Κωνσταντίνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φοινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξεις χρόνιος, οὐ βαρύτερσι σιδήρων, οὐ ποδῶν κῆκωσις ἐν τῇ ξύλῳ· οὐ λιμός, οὐ θάνατος αὐτός, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρίσαι ἰσχύσαν· ἀλλὰ πάντων φανείς ἀκμαιότερος, τὸν πρῶτον σὲ πτερνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· και νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιωθείς, μετὰ Ἰακώβου, Παγχαρίου, και Μεύρακος, και πάντων τῶν Ἀγίων πρόσθευς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει, Κωνσταντίνον Νεομάρτυρα, ὃν Ἁγία Τριάς ἐδόξασε; τουτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀσεβοῦντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, και τὴν παρηγοσίαν ἐμμένην ὁμολογίαν, και τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόγητον, θαῦμα παράδοξον ἐνήργησεν, ἐν τῇ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, και χάρισμασι τῶν ἱαμάτων τὸ τουτου κατεκόσμησε Λεῖψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἀγιοτήτος, και στόματα ἐμφραγῆτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ, τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, και θεωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτήν, και κοινήν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυρ Κωνσταντίνος, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φεισάμενος ζωῆς, και ἄνθος νεότητος, και τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια. Ἠγιασθῇ ὁ ἀὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, και οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων και τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τουτου ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ και ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ πανιέρῳ αὐτοῦ Πανηγύρει και Θεὸν δοξάσωμεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκήσαντα.

Και νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.
Εἰς τὸν Στιχ. στιχηρὰ Προσόμια. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερρότατα· πάντων ἀρνησιχρίστων, ὑπογραμμὸς ἀληθείας· τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, τῆς Ὑδρας τὸ βλάστημα, και τῆς Ρόδου καλλώπισμα, και τοῦ Ἀθωνος, τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα, τὸ τερπινότατον Ἐκκλησίας ἐντρυφήμα, ἄνθος τὸ ὠραιότατον και κρῖνον τὸ εὖοσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, πνευματικαῖς διαδόσει· Χριστὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τὸν εὐφημοῦντων σε.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοινίξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυρ Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης και ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα τῶν Ἀγγέλων τὸ ἥδυσμα, και τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἡ ἀπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν και ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύ τε και χαρίεν, βροτοῖς ὁμοῦ και Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημοῦντων σε.

Στιχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις ὁ παρυστῶς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμε ὠραῖος ὡς νεανίας, νίκης ὡς στέφος λαμπρὸν, πληγὰς κεφαλῆς σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀγχόνην σου, ὡς χρυσοῦν περιδέριον, φαιδροὺς ὡς λίθους, τῆς σαρκὸς σου τὰ στίγματα, ὡς βασίλειον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκήπτρον δὲ ὡς πολῦτιμον, Σταυρὸν τὸν Πανάγιον ἐν ταῖς χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ κτίστῃ σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημοῦντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε και ἀθλους αὐτοῦ, ἐν ᾧδαῖς ἁσμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται ἄσωμεν νῦν ἅσμα καινὸν ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Ἀνθρωποχριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, ὡς ἀγαθός, και φιλόανθρωπος.

Και νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τό, Θεὸς
Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου δὶς.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν
Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς Ἥλιος λαμπρὸς, ὡς φαῖδρος Ἐωσφόρος, ἡ μνήμη σου
στερρῶς Κωνσταντίνε ἀνέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῖς σε. καὶ εἰς αἴ-
νεσιν ἤγειρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ
δοξάσαντος ἐν τε τῇ γῇ καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Δόξα.

Ὡς κρίνον τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς εὖσμον ῥόδον, βαφὴν τοῖς ἐρυ-
θροῖς τῶν αἱμάτων σου ῥείθροις, ἡμῖν παναοίδιμε Κωνσταντίνε
ἐξηγήθησας καὶ κατεύφρανας, ψυχῆς ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τοῦ
σώματος, τῇ εὐδίδῃ τῶν θείων χαρίτων Ἁγίε. Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀλη-
θῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένος αἰ Παρθένος, μετὰ τόκον
ζιέμειναι· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθευεῖν
με, νοῦ ψυχῇ σώματί τε Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στοιχολογίαν Καθίσματα. Ἦχος δ'.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐξεπλάγη ὁ δεινὸς τῆς ἀσεβείας ἡγεμῶν, Κωνσταντίνε
ἀθλητά, σοῦ παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμνηνὸς ἀνεκράυγαζε
τοῖς παροῦσι, μαστίζετε δεινῶς, καὶ λακτίζετε, τὰς σάρκας τὰς
αὐτοῦ καταξέετε καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλείσατε, βαρεῖαις περιβαλλόντες
ἀλύσσει· οὐ δὲ ἐγέλας, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μνήσθητι ἐκράζεις.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἀπειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τῶν ἀπάν-
των τὴν πνοὴν περιλαμβάνοντα χεροί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον
τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι τοῦτο ὃ ἀνθρώπε, καὶ
παῦσε ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος, μήκος, καὶ
πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἐννοίαν πᾶσαν,
τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερνισμοῦ, ἐξερνήσω τὸ σῶμα
τὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλλειπας, ξένων κλαίων αἰδήμει, καὶ
μετανοίας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιούμενος, οὐπερ τῇ δυνάμει φραξά-
μενος Ἐνδοξε, τῷ ἐχθρῷ σου πάλιν, ἐν ἀθλήσει συμπλέκεις, καὶ
τοῦτον νενίκηκας, καὶ ἀγχόνῃ σου ἐπνίξας Κωνσταντίνε στερρῶ-

φυγε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρή-
σασθαι, ἡμῖν τοῖς πέθῳ, ἐορτάζουσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τοῦ θατάτου τὴν ὥραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως
ἐννοῶν, πῶρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφρικα. Ὡς πῶς
ὑποίσω τότε βιαίαν διάζευξιν; ὡς πῶς ἐνέγκω τότε Θεοῦ τὴν
διάστασιν; πῶς ὑποίσειν ἔσω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων, αἰώνιον
ἐνωσιν; Θεοτόκε πανύμνητε, τῶν τριῶν με ἀπάλλαξον, πρε-
σβεύουσα τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι
μοι, πρὶν ἢ ἀθάνατος ἔλθῃ κρίσις καὶ κόλασις.

Οἱ Ἀναβιβασμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Προκειμένου. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Στίχ Περψυτεμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Ἐυαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. 5' ἐβδομάδος.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθητοῖς. Μὴ ταρασέσθαι
ὕμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε·
Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μὴ,
εἶπον ἂν ἡμῖν πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ἡμῖν· καὶ ἐὰν
πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ἡμῖν τόπον πάλιν ἐρχομαι καὶ παρα-
λήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε
καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἰδητε καὶ τὴν ὁδὸν οἴδητε. Λέγει αὐτῷ
Θωμᾶς. Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις, καὶ πῶς δυνάμεθα
τὴν ὁδὸν οἰδεῖν; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἐρχεται πρὸς τὸν Πατέρα,
εἰμὶ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκειτέ με καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκειτε
ἂν· καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτόν, καὶ ἐώρακατε αὐτόν. Λέγει
αὐτῷ Φίλιππος· «Κύριε δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ
ἡμῖν». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν
εἰμι καὶ οὐκ ἐγνώκας με Φίλιππε, ὁ ἐώρακός ἐμὲ ἐώρακε καὶ
τὸν Πατέρα, καὶ πῶς σὺ λέγεις· δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα; οὐ
πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστί. Τὰ
ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ἡμῖν, ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ Πατὴρ
ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. Πιστεύετε μοι ὅτι ἐγὼ
ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστί.

Ὁ Ν' Δόξα ταῖς τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ Φίλιππε θεηγόρε, κήρυξ τῆς χάρι-

τος διαπρύσιος, καὶ μιμητὴς τοῦ Σωτηρίου Πάθους ἐχρημάτισας· αὐτὸν οὖν ἐκέλευε δεόμεθα πανεύφημε, ἵνα παράσχη ἡμῖν ἄφθαρτον ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Πεντηκοστός. Δόξα τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγχείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν ἀγχόνῃ, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται· καὶ τῇ μὲν πνεύματι εἰς οὐρανὸς ἀνελθὼν, τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάζεται, τῇ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίῳ, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει· καὶ δι' ἀμφοτέρων ποιῶν ἑορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον· ἀλλ' ὦ Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητά, καὶ τῶν τιμώντων σε προστάτα θερμότατε, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. καὶ οἱ δύο Κανόνες τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ὡδὴ α'.

Νοός μου τὴν ζῶφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χάριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου Ἐνδοτε, ὅπως μέλψω σου τὴν Μνήμην Κωνσταντίνου, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θείαν Ἀθλήσιν.

Ἐφάνης Πανεύφημε, Ἥλιος ὥσπερ πολύφωτος, τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, σκεδάζων Ἐνδοξε, ταῖς τῶν ἀθλῶν σου ἀκτίσι Κωνσταντίνου, καὶ θείαις ἐλλάμψεσι τῶν θαυμασίων σου.

Ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς τιμῶσι σε. ἡ θεία μνήμη σου, καὶ κατευφρανες, αἰσθήσεις ἡμῶν πάσας, ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστεταῖς σου. Θεοτοκίον.

Ὡς Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόκιον πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται· αὐθις τῆς θείας θρόνου, Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ἀσματίζει σε.

Ἐτερος Κανὼν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἡ παντὸς λόγου καὶ σοφίας δότειρα, χορηγὸς τῶν καλῶν, ἐνίκῃ Θεότης φωτισμὸν μοι δώρησαι, καὶ λόγου χάριν ἐμπνευ-

σον, ὅπως μέλψω ἀξίως, τοῦ σοῦ σεπτοῦ Νεομάρτυρος τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσιν.

Ἀπαθῆς ἐπιβουλαῖς τοῦ ὄφρου, τὸ τῆς ἀρνήσεως, πτώμα καθυπέστης Κωνσταντίνου ἔνδοξε· τοῦ δὲ κακοῦ αἰσθόμενος, ἐκ ψυχῆς μετανοεῖς, στένων δακρύων κοπτόμενος, ἕως τὴν διόρθωσιν εὕρηκας.

Ἀρνησιχρίστοις ἀκριβὲς παράδειγμα, σὺ Μάρτυς ἔλιπες· ἀφ' οὗ γὰρ ἡρνήσω, τὸν Χριστὸν ἐνόμιζες, τοῦ οὐρανοῦ ἀνάξιον, καὶ τῆς γῆς, καὶ πατρίδος, καὶ τῆς ζωῆς σου τὸν Ἅγιε, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἀλλότριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ Κόρη ὤφθης, ἀνδρίας θεόγλυπτος, ἀγλάισμα φύσεως, θαῦμα τῶν Ἀγγέλων· ἵνδαλμα παρόμοιον, ἀρχικῆς ὠραιότητος· ὕλη τοῦ λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ ἀμίμητον μίμημα.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε.

Ἀξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σε Μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ Μαρτυρίου σου, τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἡγήσω ὡς τρυφάς, τοὺς δεσμοὺς τοῦ σώματος, ὡς ῥόδα ἀπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυέδυνον θάνατον.

Λαμπρὰ ἡ παράστασις σου Μάρτυς, λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθλησίς ἐστι, λαμπρὸς πέφυκε τὸ τέλος σου, λαμπρὰ καὶ τὰ θαυμάσια, ἃ διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θαυμασίων ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ παρθενομήτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστραί, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λῖμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἀνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Ἐτερος. Οὐρανιας ἀψίδος.

Ἀγιώνυμον ὅρος, καταλαβὼν Ἅγιε, εἰς τὴν Ἰβήρων εἰσηλθὼς Μοῖνην γηθόσυνος, καὶ ὑπηρέτης θερμός, τοῖς σεβασμίσι Πατράσι, κοπιῶν αἰοίδιμε ὅλον πεντάμηνον.

Θεοτόκου πρεσβεῖαν πεπλουτηκὼς Ἐνδοξε, τῆς Πορταΐτιδος ὡς ὅπλον ἀκαταμάχητον, ταύτην ἐνδεδυσαι καὶ ὡς ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' ἧς τὸν σὲ κτείναντα, ἐκτείνας δράκοντα.

Τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, παραλαβὼν Ἐνδοξε ὥσπερ ἀσφαλὲς τε καὶ μέγα Μάρτυς ἐφόδιον, προθύμως ἐπλευσας, ἐκ τῶν δρίων τοῦ ὄρου καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον χαίρων ἐχώρησαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὁ σκύλα εὐρίσκων καὶ θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὐρὼν
ἐγὼ Κόρη, σὸν θεῖον Ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, καταφυγὴν ἐν
ἀνάγκαις χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζόμενος,

Καθίσματα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Ἡ σορὶς Κωνσταντίνε τῶν σῶν δοτῶν, ἱατρεῖον ὑπάρχει
πνευματικόν, βοῶν ὁ παράδεισος, σμύρνα κρόκος καὶ κάλαμος,
τῶν πρώτων μύρων κρίνη στακτὴ καὶ κιννάμωρος, φιάλη ἁρω-
μάτων, καὶ πάντα ἀκρόδρυα, κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ κηρίας ὁ
κῆπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ λιθάνου προρρέοντος. Διὰ
τοῦτο βοῶμέν σοι. χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, Νεομάρτυς τούτων
τὰς ποιότητας τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ· πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ
Σολομών, τόμος θεοχάρακτος Ἡσαίου, καὶ ἐμφυχος, σκηνὴ τοῦ
Μωϋσέως καὶ τοῖχος ἀδάμαντος, οὐ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις, λυχνία
χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τὸ ὄρος· πυξίον κροκόλευ-
κον. Ἀββακοὺμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν πάντων λάλημα, πρέ-
σβευς τῷ σφί Γίῳ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρη-
σιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει Παρθένε τὸν τέκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ δομὴ τῶν σῶν λειψάνων, δομὴ πόλει οὐράνιος, δομὴ γλυ-
κυτάτῃ Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀήττητε, εὐωδιάζουσα, πάντας τὰς
προστρέχοντας μετὰ πίστεως, καὶ προσκυνοῦντας τὴν λάρνακα.

Τὶ βραδύνετε διώκται, καὶ οὐ θανάτῳ με λύετε τοῦ σαρκίου
τούτου, Μάρτυς Κωνσταντίνε ἐκραύγαζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω
πρὸς τὸν πλάστην μου, ὃς τις μένει με, ἵνα δοξάτῃ αἰώνια.

Ἦγειρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἀθλητρίς, ταῦτα ἀνα-
κράζεις· δόξα σοι Θεέ πάντων δόξα σοι, ὅτι καὶ νῦν Κωνσταντίνον
Νεομάρτυρα ἀνδρείοτατον τῇ σῇ δυνάμει ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ὡτα θεῖά σου Παρθένε, τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντα, πάντοτε
προθυμῶς, τοῦ ἀδελφιδοῦ σου ὡς γέγραπται· ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα
τούτου Πάναγνε, καταθέλγουσα ψυχὴν ἐμοὶ καὶ καρδίαν σου.

Ἔτερος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε:

Σὺ τῷ γλυκεῖ βλέπει τρωθεῖς παναοίδιμη Κωνσταντίνε, τοῦ
ἐνθέου ἔρωτος, ἔλαφος ὥσπερ διψητικὴ, πρὸς πηγὰς ὕδατων ἐπι-

ποθεῖ, οὕτως Ἀγίε ἐπόθεις ἀνενδότως, καιρμένη καρδίᾳ Μαρτυρίου,
πιεῖν τὸ ποτήριον.

Τὸν ἱερὸν, καὶ θεοφόρον Ἰγνάντιον, Κωνσταντίνε Μάρτυς
ἐκμιμούμενος, διὰ Χριστόν, ὢν ἐν τῇ φυλακῇ τοῖς σοῖς συμπο-
λίταις, μὴ ἐμποδίσῃτε ἔγραφες, ἀλλὰ ἄφετε θανεῖν με, δι' ἀγά-
πην Χριστοῦ μου, τοῦ Σταυρὸν δι' ἐμὲ ὑπομείναντος.

Τί μοι χρυσός, τί μοι δὲ πλοῦτος ἀντέλεγες, τοῖς τυράνοις; τί
μοι τὰ ἐπὶ κήρα τῶν ἀγαθῶν, ἃ μοι δαψιλῶς προτείνεται, πλάνοι,
ἀπατεῶνες καὶ ἄφρονες, Χριστὸς μοι ἀντὶ πάντων ὁ ἐμὸς ἔρως
πέλει, ἐφετὸν καὶ τερπνὸν τὸ ἀκρότατον. Θεοτοκίον.

Ὡ Μαριὰμ τὸ κοσμοπόδητον ὄνομα, σὺ Παρθένε Θεοῦ μέσον
ἔσθηκας καὶ τῶν βροτῶν· καὶ τὸν μὲν Θεόν, βροτὸν ἀπειργάσω,
τοὺς δὲ βροτοὺς χάριτι Θεοῦ· εὐχαριστοῦμεν Κόρη τῇ μεσιτείᾳ
σου ταύτῃ, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ὑπέρτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν σώματι. σὺ Μάρτυς γεν-
ναῖς Κωνσταντίνε· ἐν τῇ ἀσκήσει σου γὰρ ὁ Κύριος, φανεῖς παρα-
δόξως Ἀθλητὰ, ἅπαντα τὰ στίγματα, τῆς σαρκὸς σου ἱάτρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίους ἦνωσαι, μακάριε Μάρτυς
Κωνσταντίνε· Σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα Μακάριον, φύσει ἀνεκέρυ-
ξας Χριστόν, ἀσεβῶν ἐνώπιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἀνθρώπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολυάθλε γεγένησαι, καὶ ὀλοκαρδίου
μετανοίας, ἀρνησιχρίστοις πᾶσιν ὁ βίος σου· ἔπου γὰρ ἠρνήσω τὸν
Χριστόν, ἐκεῖ πάλιν Ἀγίε ἀνδρικῶς ὡμολογήσας.

Θεοτοκίον.

Μυκτὴρ σου Πανάμωμε, πύργος λιθάνου γέγονε, Δαμασκοῦ
τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως· καὶ δομὴ ρινός
σου ἀληθῆς, κόσμον εὐωδίασεν, ὥσπερ μῆλον πανεύοισμον.

Ἔτερος Κανὼν. Ἵνα τίμε ἀλώσω.

Πῶς ἐξείπω τὸ θαῦμα, ὅπερ ὁ Χριστὸς διὰ σοῦ ἐκτετέλεκε,
Κωνσταντίνε Μάρτυς; ὁ γὰρ πρῶν κωφός τε καὶ ἄλλος παρα-
δόξως ὤφθη, τρανῶς λαλῶν τε καὶ ἀκούων τῇ προσφάσει τοῦ
θείου λειψάνου σου.

Θεῖα χάριτι ἐδόθη, Μάρτυς Κωνσταντίνε τοῖς θεοῖς λειψάνοις
σου, πνεύματα διώκειν πονηρίας, διὸ ἡλευθέρωται, τῇ προσφά-
σει τούτων, ὁ δαιμονῶν εἰς τρία ἔτη, εὐλογῶν καὶ δοξάζων τὸν
Κύριον.

Αἰσχυνέσθωσαν πάντες, οἱ μὴ ὡς Ἀγίους τιμῶντες τοὺς Μάρ-
τυρας, τοὺς πρὶν ἐξομῶντας, εἴτα πάλιν τὴν Πίστιν κηρύξαντας,

καὶ θανατωθέντας· ἰδοὺ γὰρ τούτους ὡς Ἀγίους, οὐρανόθεν κη-
ρύττει τὰ θαύματα. Θεοτοκίον.

Ἐχεις Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ θελήσει σου δύναμιν σύν-
δρομον, ὡς τεκοῦσα μόνη, παντοδύναμον Λόγον καὶ Κύριον· ὅθεν
ἂν σὺ μόνον ἐμὲ θελήσῃς σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη σωθῆ-
σομαι.

Ὡδὴ 5'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ὀνύχων πάντων ἀφαίρεσιν, ποδῶν σου ὑπομείναντι, Ἅγιε
δ πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτάνεται, καὶ τούτους παραδό-
ξως ἀρτίους δείκνυσιν.

Νοῆσαι νοῦς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξαιρεῖν ἣν ἀπειλη-
φας, δόξαν ἀοίδιμη, συγκληρονόμος γὰρ γέγονας Χριστοῦ, καὶ
κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Ἐγένου Μάρτυς μὲν ὑστερος τοῖς χρόνοις Κωνσταντῖνε ἀοί-
διμη, τοῖς δὲ παλαισμοῖς, καὶ θαυμασίοις οὐκ ὑστερος, ἀλλὰ τοῖς
πάσαι Μάρτυσιν ἰσοστάσις. Θεοτοκίον.

Ὡς βοῆς λέπυρον μῆλόν σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἡ γλῶσσά
σου· καὶ ὥσπερ κόκκινον. σπαρτίον χεῖλη σου γέγονε, καὶ λαλιά
σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Ἔτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀγάλλου πνευματικῶς, ἡ Νῆσος Ὑδρα καὶ χόρευε, βλαστή-
σασα εὐκλεῶς Κωνσταντῖνον Μάρτυρα, καὶ τούτου κατέχουσα,
Λεῖψανον τὸ θεῖον ὥσπερ πλοῦτον ἀδαπάνητον.

Ἀγάλλου σκίρτα καὶ σὺ, ἡ Κωνσταντίνου γεννήτρια, τὸ λεί-
ψανον τοῦ σοῦ υἱοῦ φόρτον γλυκὺν αἴρουσα, καὶ εἰς Ὑδραν φέ-
ρουσα, καὶ ἐγκαλλωπίζου, ὅτι μήτηρ ὤφθης μάρτυρος.

Καὶ σὺ δὲ Πρόδος καυχῶ καὶ ὕμνους θεῖους παιάνιζε, ἀγια-
σθεῖσα σεπτοῦ αἵματος τοῖς ρεύμασι, Κωνσταντίνου Μάρτυρος,
καὶ αὐτοῦ ἰδοῦσα, τὸ στερρότατον Μαρτύριον. Θεοτοκίον.

Ἀγκάλας σου καὶ μαστοῦς, τῷ σὺ Ὑῖφ δειξον Δέσποινα,
μίξον τοῖς σοῖς τὰ αὐτοῦ, σταυρὸν λόγχην κάλαμον, καὶ οὕτως
ἱλέωσαι, αὐτὸν Θεοτόκε ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτήσασιν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα Μάρτης, ὅπερ δευτέρως οὐ
μολύνεται ρύποις πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν, ὅλος
ἡλιόμορφος, ὅλος ἡγλαϊσμένος παρ' αὐτοῦ, ληψάμενος τοὺς τῆς
νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων
τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε. Ὁ Οἶκος.

Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδώς πρὶν γενέ-
σεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθείαν διάθε-
σιν τῆς καρδίας σου, Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε, καὶ τὸν πρὸς τὴν
εὐσέβειαν διάπυρον ζῆλον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρε-
χώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως πτόμα, ὡς καὶ Πέρ-
τρον τὸν κορυφαῖον Ἀποστόλον, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, καὶ
Μείρακα καὶ Παγχάριον, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ
ἐκαίνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε,
καὶ ἐνοπλίσας τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ἐμο-
λογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ Νεο-
μάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν συνελθόντες
μετὰ ἐγκωμίων τελοῦμεν τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

ΙΔ'. Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου ἐνὸς τῶν
12 Ἀποστόλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν
Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ ἐν
ἔτει 1340.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου
τοῦ ἐξ Ὑδρας, ἐν ἔτει 1800.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος
Παντελεήμονος, τοῦ ἐκ Σπετσῶν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, καὶ τῶν
λοιπῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι ἡμᾶς. Ἀμήν.

14 Νοεμβρίου. Τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ τοῦ ἁγίου
νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

Ὁ μὲν Φίλιππος ἦτο ἐκ τῶν 12 Ἀποστόλων, ἐκ τῆς Βηθ-
σαιδᾶ τῆς Γαλιλαίας, συμπατριώτης τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου
καὶ Πέτρου. Μετὰ τὴν διασπορὰν τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ κήρυγ-
μα ὁ Φίλιππος ἐκληρώθη νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μι-
κρὰν Ἀσίαν, εἶχε δὲ μεθ' αὐτοῦ ἀκόλουθον καὶ τὴν ἀδελφὴν
του Μαρίαςμην διακονοῦσαν αὐτόν. Διήλθε δὲ πολλὰς πόλεις
διδάσκων καὶ ἰδρύων Ἐκκλησίας, τέλος κατήντησεν εἰς τὴν Ἱε-
ράπολιν ὅπου ἔπαθε πολλὰ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ τελευ-
ταῖον ἐσταυρώθη κατακέφαλα ὅτε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσευχόμε-
νος παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ἦτο Ὑδραῖος ἐμαρτύρησε δὲ
Ὁ

ἐν Ρόδῳ τὸ ἔτος 1800 τελειωθείς δι' ἀγχόνης ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἤλεγξε μετὰ παρρησίας τὴν ψευδῇ τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν.

Σήμερον εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα κρεοφαγίας, διότι ἀπὸ αὐρίου ἀρχίζει ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων τὸ λεγόμενον Σαρανταήμερον.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἐνὰ πέφυκε, καὶ πόρρω νόμων φύσεως, Μάρτυς τὰ θαύματα, ἅπερ Χριστὸς ὁ Θεὸς διὰ τῶν Λειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσφάουσιν, αὐτοῖς ἐκ κατανώξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας.

Ἀπεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιότατε, γλῶσσα πυρίπνοος, μελισταγῆς καὶ τερπνῆς, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοούσιον, κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἐνδοξε, μετὰ πάσης παρρησίας.

Δῶρον ἐνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλόν, ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς Κωνσταντίνε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὁρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος, καθάπερ πύργος Ἀγνή, αἱ χεῖρες δὲ Πάναγνε, ἐν αἷς τὸν Κύριον ὠφθησαν, χρυσαῖτε καὶ διάλιθοι, καὶ θαροῖς πεπληρωμένοι.

Ἔτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὐ λαλῶ φλυαρίας, πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Μάρτυς ἀντέφησεν· ἀλλ' ἔνα Θεὸν σέβω, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, Ποιητὴν Κόσμου σύμπαντος, τοῦτον αἰὶ προσκυνῶ, τοῦτον αἰὶ δοξάζω.

Ὁφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου, καὶ τὰ τῆς καρδίας σου ὅμματα ἀνοιξον, ὦ Ἡγεμὸν καὶ δεῦρο, προσκύνησον ὡς Κτίστη, καὶ Θεῷ μετὰ πίστεως, τῷ Ἰησοῦ μου Χριστῷ ὁ Μάρτυς ἀνεβόα.

Ἰδὲ θαῦμα τὸ μέγα, ὅπερ ὁ Σωτὴρ μου Χριστὸς ἀπειργάσατο, πληγὰς τοῦ σώματός μου ἀπάσας θεραπεύσας, ᾧ καὶ σὺ ἐλθὼν πίστευσον ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς τῷ Ἡγεμόνι ἔφη.

Θεοτοκίον.

Θεῶν ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλητος κρήνη, σὺ Κόρη γέγονας βυθῷ τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκαταληψίας τοῦ Θεοῦ ἡ φανέρωσις· ὁ νοηθεὶς τῷ Θεῷ σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅσπερ Ἐωσφόρος Κωνσταντίνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέ-

τειλε, λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, ταῖς νοηταῖς τῶν ἁθλῶν σου Αἴγλαις φωτίζουσα, τοὺς φάλλοντας πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς χορείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανηγυριν Κωνσταντίνε ἐνδοξε, μέλψαι σου τὴν Ἀθλησιν· καὶ Ἀγγελοι γὰρ σήμερον πανηγυρίζουσι σὺν Μάρτυσι καὶ πᾶσιν Ἀγίοις, Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σὲ ἐνισχυκότα.

Ἐνθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πνεύφημε Κωνσταντίνε τῇ ἀθλήσει σου· ὅθεν καὶ ὡς φίλονσε ἔλυσεν· ὁ βλέποντες, οἱ γόνο οἱ τῆς Ἀγαρ ἡλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχεθέντες.

Θεοτοκίον.

Κόρη οἱ μαστοὶ σοῦ οἱ ὠραῖοι, νεβρῷ τῆς δορκάδος ἀνεδείχθησαν δίδυμοι Πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες· κοιλία δέσους Ἀχραντε Θεὸν χωρήσασαι θημονία, αἴτου ὄντως γέγονε πεπραγμένη ἐν κρίνοισι καὶ ἀνθεσι.

Ἔτερος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ἐδόξασέ σε ὁ Κύριος θελήσας ἐκδικῆσαι σου τὴν τιμὴν ὡς Μάρτυς· τοῦ γὰρ βραπίσαις ἀσεβοῦς ὁρμήσαντος, μέλαιναν τὴν χεῖρα, τρόπον παραδόξῳ, εὐθὺς ἀποδεικνύει.

Δεῖξαι θέλων, ἀνθρώποις ἡ περ ἔσχες παρρησίαν, ὁ Κύριος τῆς δόξης, τὸν ὑπερέστην τοῦ ἀδίκου φόνου σου, κερυνῶ κατηνώδει, φλέξας παραδόξως, νεκρὸν ἀποδεικνύει.

Ἰαμάτων τὴν χάριν σου δωρεῖται, τοῖς Λειψάνοις ἀφθονοῦντες, διὸ οἱ νόσοις διάφοροις πάσχοντες, ταῦτα προσκυνοῦντες, πίστει τε καὶ πόθῳ ἰῶνται θαυμασίως.

Θεοτοκίον.

Νὺξ συνέσχεεν, ἀμαρτιῶν με ὄλον, εἰς τὰς πράξεις, τὰς σκοτεινὰς ὠθοῦσα· τὴν γὰρ τρυφὴν ὡς φωτισμὸν ὑπέλαβον· ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα, φώτισόν με Κόρη, τῷ ἀπλανεῖ φωτὶ σου.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὅλος παμφαγῆς, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, Κωνσταντίνε ἐνδοξε, ἀθλοθέτῃ Χριστῷ παρίστασαι, καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον αὐτὸν αἰοῖμι, ἐποπτεύεις, σὺν Ἀγγέλων Τάγμασι καὶ Μαρτύρων γηγόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς χαράσαις δεδωρηται ἡ ἀνεκλάλητος καὶ ἡ ἀτελεύτητος, τῆς βασιλείας τρυφήσοι πρόκειται· ἐντρυφα τοίνυν

Ἄγιε σκίρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε μέμνησο.

Πᾶσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσι σε· Κωνσταντίνε ἐνδοξε, φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὶς χρυσόπτερος ἐπισκιάζων αἶψα, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ δ' ὁμφαλὸς Ἀγνή κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἔμπλεος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηρῶν σου θείων ὁρμίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὠραιώθησαν· ἔλη Κόρη, ἔλη καλὴ πέφυκας, ὡς σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ἥλιος.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Καθάρας σου ὁ Μάρτυς τὸ ὀπτικόν, τοῦ νοῦς καὶ δεξιόμενος οὐρανόθεν τὸ Ἰησοῦ, φῶς τὸ χαριέστατον καὶ γλυκύ, δι' οὗ ἀποκαλύπτονται ἅπαντα τὰ μέλλοντα καὶ μακράν, προεῖδες τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς σου, ἣν καὶ προεῖπες τῷ συνόντι σοι.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ μισθίους αὐτὸς ὑπερήλασας καὶ ὡς υἱός, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινῆς καὶ γνήσιος, ὅρων καὶ ὀρώμενος ὑπ' αὐτεῦ, θεούμενος ἀμέσως, συγκοινωνὸς τῆς δόξης, ὡς καὶ τοῦ πάθους ἐκοινωνήσας.

Προσδέχου Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ, ὡς λεπτὰ τὰ τῆς χήρας ὁ Κύριος, ὡς προχοήν, μύρου ὡς θυμίαμα ἐκλεκτόν, τὸν ὕμνον τοῦτον· Ἐνδοξε, ὃν προσφερόμεν σοι μετὰ χαρᾶς, οἱ σοὶ πιστοὶ οἰκέται, καὶ ἀμοιβὴν παράσχου, τὴν ἐν κινδύνοις προστασίαν σου.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεὸν σὲ Παρθένη ἀνθρώπων τὴν ἔφορον, σὺν τῷ κλεινῷ Κωνσταντίνῳ· ἔθεν τῷ σὺ Υἱῷ, Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι δέξοις προσάγαγε ἀγαθή, Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ, ἵνα ἡ μᾶς οἰκτείρῃ καὶ πάντας σώσῃ Κόσμου σῶτριάς.

Καταβασίαι τῶν Εἰσοδ. τῆς Θεοτόκου Ὡδὴ α'. Ἦχ. δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξωμαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ἐφθῆσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηγέμενος ταύτης τὴν Εἰσοδον.

Ὡδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθένος πηγὴ,

θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ τῇ σεπτῇ Εἰσοδῷ στεφάνου δόξης ἀξίωσον.

Ὡδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσοδῷ σου σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἔνδον εἰσηλθὲς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὡς περ καθάρωτατος ναὸς πᾶσι τοῖς ὁμοῦσι, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Ὡδὴ ς'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἔξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐφαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυν. τὸν Κύριον.

Ἄκουε Κόρη Παρθένη Ἀγνή, εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ, βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν, ἐτοίμη Θεοῦ, διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς συναναστρέφεται· δι' ὃ καὶ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'.

Ἄγγελοι τὴν Εἰσοδὸν τῆς Παρθένου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο. Πῶς ἡ Παρθένης εἰσηλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Ὡς ἐμφύχῳ Θεοῦ κιθωτῷ· φανείτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν, τῇ Θεοτόκῃ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω. Ὅντως ἀνωτέρα πάντων ὑπάρχεις Παρθένη Ἀγνή.

Ψάλλονται ὡς Καταβασίαι αὗται ἀπὸ 8 ἕως 20 Νοεμβρίου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Κωνσταντίνον ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι, Νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδα-

μάντινον τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, Ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάσιν.

Θεοτοκίον.

Θεὸν δι' ἐσωμάτωσας, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἐν οὐρανοῖς νῦν ὀρώσα, μητροπρεπῶς ἱκετεύεις· ἐπεὶ σπλάγχχνον γλυκύτατον, μή-
τέρα σου γενέσθαι με, εὐδέκησας τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ
προσφυγόντας, ῥῦσαι πυρὸς τῆς γεένης.

Εἰς τοὺς Αἵνους Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ Κων-
σταντίνου, τοῦ γενναίου ἐπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς
τὸν Χριστόν, σοὶ Χριστὲ πρέπει ἅπανα δόξα καὶ κράτος, διότι καρ-
τερικόν, τὸν σὸν Μάρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες τῇ θείᾳ Λάρνακι, τοῦ γενναίου
Ἀθλοφόρου Κωνσταντίνου τοῦ Θεοῦ, καὶ Δείψανα τὰ τοῦτου,
πανευλαδῶς, καὶ πιστῶς προσπτυξώμεθα, ἁγιασμὸν ἵνα λάβωμεν
ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα κατασπασώμεθα, τοῦ Θεοῦ Κωνσταντίνου,
φιλομάρτυρες πάντες ἐν πίστει προσκυνῶντες, καὶ τὴν τιμὴν,
ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, διαβιβάζοντες ὥσπερ ὁ ἱερός, καὶ σοφὸς
φῆσι Βασίλειος.

Τῆς ἀρχιεπίτου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενος θεουργικαῖς ἀκτίσι
Κωνσταντίνε γενναῖε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ὡμῶν τῶν ἐκ πό-
θου τελούντων σου, τὴν παναοίδιμον μνήμην, καὶ ἐκ ψυχῆς, ἀγα-
πῶντων σου τὸ Ὄνομα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι
καὶ κροτήσωμεν εὐφραίνόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ
Ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν
ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, καὶ θαυμάτων τὴν χά-
ριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐ-
φημήτωσαν, οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγὴν, οἱ δαιμονῶντες τὸν
ῥύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν, οἱ
ἐν θαλάσῃ τὴν εὐδίαν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· οἱ ἐν κιν-
δύνοισι σωτηρίαν· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, γενναῖον
Ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακράξωμεν· Κωνσταντίνε αοίδιμε,

μεσίτευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ δίδου βοή-
θειαν ἐν περιστάσει.

Καὶ νῦν τῶν Εἰσοδίων Ἦχ. Πλ. Δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε, θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου, ἐν Ναφ
Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη.
Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον τροφήν
κομίζων σοι· Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρώντα τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνώσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ, καὶ
ἐπὶ γῆς δοξαζομένη. Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

13 Νοεμβρίου. Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀπολυτίκιον Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρὸς ἐκλάμψασα χάρις τὴν
οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐνα-
πέθετο· τὸ ὄψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· Ἀλλὰ σοὶς
λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ λόγῳ
Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν
χειλέων, πάντας διδάσκεις, προσκυνῶν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν,
Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὅσιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν
σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ χρυσόρρευστος ποταμός, ὁ τὴν οἰκουμένην καταρ-
δεύων νόμα χρυσοῦν, χαίροις ὁ τὴν γλῶτταν, χρυσοῦς καὶ τὴν
καρδίαν, Χρυσόστομε τρισμάκαρ Πατριάρχων ἡ κρηπίς.

Δεῦτε τῶν πενήτων τὸν θησαυρόν, τὸν τῆς μετανοίας, μεγα-
λόφωνον κήρυκα, τὸ εὐλαλὸν στόμα τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας,
Χρυσόστομον τὸν Θεῖον ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις ἡ χρυσόφωνος ἀηδὼν, χρυσίπνοον στόμα, καὶ ὁ νοῦς
ὁ χρυσομόρφος, χρυσοῦς ἔχων, ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, δόξα
Πατριαρχείας, Πάτερ Χρυσόστομε.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

14. Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, Νεομάρτυρος
Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας, Γρηγορίου Ἀρχ.
Θεσσαλονίκης, καὶ Νεομ. Παντελεήμονος.

Ἀπολυτίκιον Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχος Α΄.

Ἐκ τῆς πυρίνης αἴγλης τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἐμπνευσθεὶς Ἀπόστολε Φίλιππε· τὴν οἰκουμένην πᾶσαν κατεφώτισας τοῖς διδάγμασι, καὶ τοῖς λόγῳ μόνῳ θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ τῷ σῶθι Διδασκάλῳ προσήγαγες· ἦν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεσίαις σου, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου Ἦχος Α΄.

Τὸν λαμπρὸν γόνον τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομάρτύρων τὸ κλέος Κωνσταντίνον τιμήσωμεν· ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι· καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Γ΄. Θείας πίστεως.

Τὸν ἐφάμιλλον Ἀθανασίου, καὶ ὁμότροπον τοῦ Βασιλείου, τὸν ἀκράδαντον στύλον τῆς πίστεως, τὸν Θεοσόφως, Ἀκίνδυνον ἄγξαντα, καὶ Βαρλαάμ τὸν δεινὸν στηλιτεύσαντα, ἐορτάσωμεν τὸν Θεσσαλονίκης Πρόεδρον, καὶ μέγαν ἐν θαύμασι Γρηγόριον.

Ἀπολυτίκιον Ἀγ. Παντελεήμονος Ἦχος Α΄.

Τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀκμαῖον ἀδάμαντα, τὸν καρτερικὸν στρατιωτὴν νέον Παντελεήμονα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀνδρείως γὰρ ἐκήρυξε Χριστόν, νικητὴς τροπαιοφόρος κατὰ τῆς πλάνης γενόμενος ὡς βοῶμεν· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δορομένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχος Πλ. Δ΄. Ὡς ἀπαρχῆς.

Ὁ Μαθητὴς καὶ φίλος σου, καὶ μιμητὴς τοῦ πόθου σου, τῇ Οἰκουμένῃ Θεὸν σε ἐκήρυξεν, ὁ θεηγόρος Φίλιππος, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, ἐξ ἁχθρῶν παρανόμων, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἀγ. Νεομ. Κωνσταντίνου Ἦχος Δ΄.

Τοῦ Μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα μάρτυς, ὅπερ δευτέρως οὐ μολύνεται ῥύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητόν, ἔλος ἡλιόμορφος, ἔλος ἡγλαῖσμένος παρ' αὐτοῦ ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ὃν ἐκδυώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου ἐνδοξε.

Κοντάκιον Ἀγ. Γρηγορίου Ἦχος Πλ. Δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ τῆς σοφίας ἱερὸν καὶ θεῖον ὄργανον, θεολογίας τὴν λαμπρὰν συμφώνως σάλπιγγα, ἀνυμνοῦμεν σε Γρηγόριε θεοῖς ῥήμον· ἄλλ' ὁ νοῦς νοτ' ἐν πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἡμᾶς πάτερ ὁδήγησον, ἵνα κράξωμεν, χαῖρε κήρυξ τῆς χάριτος.

Κοντάκιον Ἀγ. Παντελεήμονος Ἦχος Δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Καταβαλὼν τῶν ἀσεβῶν τὰς ἐπάρσεις, Παντελεήμον ἀθλητὰ τοῦ Δεσπότη, νικητικὸν βραβεῖον ἐναπέληψας, ἄξιον τῶν πόνων σου, ὡς γενναῖος ὀπλίτης· ὅθεν ἐκτελοῦμεν σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ᾗ δυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρῆρσιαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Κοντάκιον τῶν Εἰσοδίων Ἦχος Δ΄.

Ὁ καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτήρος· ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα, τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, χαίρουσα εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν σου εἰσάγουσα τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγελοι Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Προκείμενον Ἦχος Πλ. Δ΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Ἀγγελος Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Γερουσαλήμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλείας Αἰθιοπῶν, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς Γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ· ἦν τε ὑποστρέφων, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν. Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φίλιππῳ. Πρόσελθε, καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ. Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος, ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν. Ἀρὰ γε γινώσκεις, ὦ ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ εἶπε. Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με; Παρεκάλεσέ τε τὸν Φίλιππον ἀναβάνα καθίσαι σὺν αὐτῷ. Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη. «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἀφωσός, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρί-

αὐτοῦ ἦρθ'· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσται ; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φίλιππῳ, εἶπε. Δέομαί σου περὶ τίνος ὁ Προφήτης λέγει τοῦτο ; περὶ ἐαυτοῦ, ἢ περὶ ἑτέρου τινός ; Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης, εὐηγγελίσατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν. Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδόν, ἦλθον ἐπὶ τι ὕδωρ· καὶ φησιν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ ὕδωρ· τί κολύει με βαπτισθῆναι ; Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεστιν. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε. Πιστεύω τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐκέλευσε στήναι τὸ ἄρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅτε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν. Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἦρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτόν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Καὶ εὕρισκε Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ, Ἀκολουθεῖ μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὕρισκε Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ. Ὅν ἐγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὗρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ, Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι ; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος. Ἐρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ. Ἰδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ. Πόθεν με γινώσκεις ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν σκῆν, εἰδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ. Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι εἰπὸν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς σκῆς πιστεύεις ; μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωρότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας, καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἀποστόλων ἡ καλλονή, χαίροις σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας στήλη λαμπρά, χαίροις ὁ τοῦ πάθους κοινωνὸς τοῦ Κυρίου, Ἀπόστολε θεόπτα, Φίλιππε ἔνδοξε.

Χαίροις νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Κωνσταντίνε θεῖε, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς, αἷμα τὸ σεπτόν σοι, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Ἦλεως γενοῦ μοι σοὶ ἐκβοᾷ Θεσσαλονικέων, ὁ πιστότατός σου λαός, Γρηγόριε Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς λιταῖς σου, μετὰ τοῦ Μυροβλήτου, ἡμᾶς περισώζε.

Νέος, ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητής, ὠφθης γεννικόφρον, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ ταῖς βασάνοις, παρέδωκας τὸ σῶμα, Παντελεῆμον μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.

(4 Ἀκολουθία. Ἀποστόλου Φιλίππου Κωνσταντίνου Παντελεήμονος. Ἀθῆναι 1896. Ἀγ. Γρηγορίου Θεσσαλ. 1867).

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

Παράδοξον πρᾶγμα, καὶ ὅλως ἀπίστευτον ἐφάνη εἰς τὸν Ναθαναὴλ, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Φίλιππον, πῶς ὁ προφητευόμενος Μεσσίας ἀπὸ τὸν Μαῦσῃ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Προφῆτας, ἐφάνη ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ. Πῶς λέγεις ; ὁ Μεσσίας ἐκεῖνος, ὁ τοσούτους αἰῶνας προσδοκώμενος ἀπὸ τὸ δωδεκάφυλον τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ μέγα τοῦ κόσμου ἀγαθόν, οὕτω ἔξαφνα σήμερον ἠκούσθη, ἀπὸ ἑνα χωρίου τῆς Γαλιλαίας τὴν Ναζαρέτ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ περιμένῃ τις. «ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι ;» Τὸ ἴδιον φοβεῖσθαι μήπως ἤθελα ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ σήμερον, ὅπου ἔρχομαι νὰ εἰπῶ ὅχι εἰς ἑνα Ναθαναὴλ, ὅτι ἀπὸ τὴν Νῆσον Ὑδραν ἀνέτειλεν ἕνας λαμπροφανὴς ἀστήρ, ὁ καλλίνικος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κωνσταντίνος φοβεῖσθαι μήπως ἀκούσω καὶ ἀπὸ κανένα τὸ «ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι ;» Ἀπὸ τὴν Ὑδραν τὴν ἀνυδρον, τὴν ταπεινὴν, δύναται τι ἀγαθόν, εἶναι ; καὶ μάλιστα ἕνα τοιοῦτον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὸν Θεὸν τὸν Νομοθέτην προξενεῖ δόξαν, καὶ εἰς τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἄλλους Ἀγγέλους ἐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εἰς τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων

καύχημα, και εις τούς νοητούς και αισθητούς έχθρους τῆς Πίστewς, αισχύνην ἀθεράπευτον. Ἄλλ' ἄς εἰπῇ, ἄς ἐρωτήσῃ ὅποιος θέλει, ἐκ τῆς Ὑδρας δύναται τί ἀγαθὸν εἶναι; ἐγὼ μετὰ θάρρους ἀποκρίνομαι μετὸν Φίλιππον «ἐρχου, καὶ ἴδε». Ὁ Ναθαναὴλ ὑπήκουσε ἐπῆγεν, εἶδεν, καὶ κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ παμποθήτου Μεσοῦ, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Σωτῆρα τοῦ Ἰησοῦν. Καὶ οὐ λοιπὸν ἀγαπητέ, κάμε σήμερον ὑπακοήν, καὶ ἔλα νὰ ἰδῇς ὅχι ἓνα Ὑδραῖον, ταπεινόν, ἓνα θαυμασίον στρατιώτην τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος λάμπει μετὰ τὰς βράς τῶν μαρτυρικῶν του αἱμάτων. περισσότερον παρὰ ὅπου λάμπει ὁ Ἥλιος μετὰ τὰς ἀκτῖνας του· ἔλα νὰ ἰδῇς μίαν φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται, παρὰ εἰς τὰ οὐράνια Σεραφεῖμ, ἔλα νὰ ἰδῇς ἐκείνην τὴν ἀξιοθαύμαστον παρρησίαν, μετὸν ὅποιον ὁ Μακάριος παρεστάθη ἐνώπιον τῶν ἀθέων τυράννων, ὥσάν καὶ εἰς τόσα ἀνδρόποδα· νὰ ἰδῇς τὴν πάντ' ἀκατάπληκτον ἀνδρείαν, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν εἰς τὰ προτεινόμενα διάφορα κολαστήρια, τὴν ἡρωικωτάτην ἐκείνην καρτερίαν, μετὸν ὅποιον ὑπέμεινε τὰς σκληροτάτας βασάνους; ἔλα νὰ ἰδῇς ταῦτα πάντα, καὶ ἄλλα τὰ κατὰ μέρος τοῦ θαυμαστοῦ Μαρτυρίου του, καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι καὶ ἡ ἰδική σου καρδιά θέλει προσκολληθῇ εἰς τὴν τούτου ἀγάπην καὶ πόθον καθὼς ἡ τοῦ Ναθαναὴλ πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ θέλεις ἀναπέμψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς δόξαν εἰς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, ὅπου ἔδειξε τὴν θέαν του δύναμιν, εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. «Ἐρχου καὶ ἴδε» ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἔρχομαι.

Οὗτος ὁ γενναϊότατος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὑπῆρξε γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νήσου Ὑδρας, ἡ ὁποία Ὑδρα μὲν ὀνομάζεται, ἀνὺδρος δὲ εἶναι καὶ κατάξηρος· ὅθεν καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὸ ἄγονον τοῦ τόπου, ἐδόθησαν εἰς τὴν Ναυτικὴν καὶ τὴν σήμερον ἔφθασαν εἰς μεγάλην ἐπίδοσιν. Οἱ γονεῖς δὲ αὐτοῦ ἦσαν μετρίως καταστάσεως ἄνθρωποι, καὶ ὁ πατήρ Μιχαλάκης, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὀνομάζετο Μαρίνα, ἡ ὁποία ἐπόθει νὰ ἰδῇ τοῦτον τὸν καλὸν τῆς υἱὸν στεφανηφόρον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ φανῇ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν Προφητὰν Ἀβελὶδ «μήτηρ ἐπὶ τέκνῳ εὐφραينوμένη». Ὅταν δὲ ἔφθασεν οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν χρόνων δεκαοκτώ, ἐπῆγεν εἰς Ῥόδον καὶ ἔμεινε παρὰ τῷ Ἡγεμόνι τῆς Ῥόδου Χασάν Καπετὰν κοινῶς ὀνομαζόμενον. Ὁ Ἡγεμὼν βλέπων τὸν νέον προκομμένον καὶ ἔξυπνον, ἔβαλε τὴν σπουδὴν του ὀλῆν, διὰ νὰ διαστρέψῃ τὴν γνώμην του καὶ νὰ τον γυρίσῃ εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν· ὅθεν μετὰ διαφόρους

κολακείας, καὶ μετὰ πολλὰ δωρήματα, ἔπεισε τέλος πάντως τὸν ἀπαλδὸν νέον, καὶ ἠρνήθη, φεῦ! τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀληθῆ πίστιν, καὶ ἐδέχθη τὴν πεπλανημένην θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, εὐρίσκειτο δὲ εἰς τὴν πλάνην ταύτην χρόνους τρεῖς δεκαετιῶν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς πολλῆς πλησίον αὐτοῦ ἀξιούμενος. Ὁ συμφορὰ μεγάλη, ὅπου κινεῖ εἰς δάκρυα κάθε ὀφθαλμόν! ὁ πτόμα ἐλσεινόν, ὅπου προξενεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λύπην ἀνείκαστον!

Ἄλλ' ὅμως φαίνεται Ἀδελφοί, πῶς ὁ νέος οὗτος ἔλαχε ψυχῆς ἀγαθῆς· ὅθεν καὶ δὲν ἐστάθη ἀναίσθητος, καθὼς ἄλλοι, εἰς τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπραξε· δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους εἰς τὸ πτόμα ὅπου ἔπαθεν, ἀλλ' ἤρχισε παρ' εὐθὺς νὰ ἐλέγχῃται ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἀκατάπαυστα, ἤρχισε νὰ λυπῆται, νὰ ἀναστενάξῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ, διὰ τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπαθεν· ὅθεν καὶ ὅσα ἀργύρια τοῦ ἐτύχαιναν, ὅλα τὰ διεμοίραζε καλῶς ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἠγάπα περισσότερον τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐτίμα τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν ἡμερῶν, τόσοον πῦρ τῆς θείας ἀγάπης ἀναφεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ φανερά τὴν Πίστιν, ὅπου ἠρνήθη ἐμπροσθεν τοῦ αὐθέντου τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ βέβαια πρὸ πολλῶν χρόνων ὁ Κωνσταντῖνος ἤθελε λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἂν ὁ πνευματικὸς του Πατήρ δὲν τὸν ἡμποδίζεν ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην· διότι ἀφ' οὗ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἐξωμολογήθη ἐκ βάθους καρδίας εἰς ἓνα Πνευματικὸν πάσας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχε διὰ νὰ παρρησιασθῇ, ὁ Πνευματικὸς φοβηθεὶς τὴν νεαρὰν καὶ τρυφερὰν ἡλικίαν του, μήπως δειλιάσῃ τοῦ Μαρτυρίου τὰ βάσανα καὶ ἀρνῇ ἐκ δευτέρου τὸν Χριστόν, ἄφες, τοῦ εἶπεν, ὦ τέκνον μου, ἄφες τώρα τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, φύγε κατὰ τὸ παρόν, πῆγαινε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀφ' οὗ ἔλθῃς εἰς ἀνδρικὴν καὶ τραχυτέραν ἡλικίαν, τότε, σὺν Θεῷ, ὅχι μόνον ἡμπορεῖς νὰ τελειώσῃς τὸν σκοπὸν σου τοῦτον καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ περισσότεραν εὐκολίαν δύνασαι νὰ ὑπομείνῃς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου.

Εἰς ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Πνευματικοῦ ὑπακούσας ὁ τῆς ὑπακοῆς υἱὸς Κωνσταντῖνος, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀφίνων κάθε δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν, ὅπου εἶχε καὶ ὡς σκύδαλα καὶ καπνὸν λογισάμενος κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου καὶ ματαιότητα, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Κρίμι, καὶ ἐκεῖ διέτριψε χρό-

νους τρεῖς, Χριστιανὸς εἰς τὸ φανερόν, καὶ ὦν καὶ παρὰ πᾶσι γινωσκόμενος, καὶ πολιτείαν διάγων ἐν ἀρετῇ καὶ χριστιανικῇ. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Κρίμιν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Παναγιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου. Ἐκεῖ διατρίβων ζητεῖ θερμῶς, διὰ τὴν εὐρῆ ἔμπειρον Πνευματικὸν πρὸς θεραπείαν τῆς πεπληγωμένης ψυχῆς του, καὶ κατὰ τὸν πόθον του τὸν εὕρισκει εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Εἰς τοῦτον λοιπὸν προσελθὼν ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ θερμῆς κατανύξεως, ἐξομολογεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ μάλιστα τὴν πρὸς Χριστὸν ἄρνησίν του, καὶ τοὺς ἐν τῇ βλάβῃ τῆς καρδίας του λογισμούς, καὶ κλαίων πικρῶς διὰ τὴν συμφορὰν του, ζητεῖ διόρθωσιν· ὁ δὲ Πνευματικὸς παρρησιάζει αὐτὸν εἰς τὸν ρηθέντα Παναγιώτατον, ὅστις ἰδὼν καὶ μαθὼν πάντα τὰ κατ' αὐτόν, ἐχάρη μὲν διὰ τὴν καλὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπολωλότος, ἐλυπήθη δὲ διὰ τὴν ἐγνώριζεν διὰ συμφέρον καὶ τὴν τελειώσῃ τὸν πόθον του· ὅθεν νοουθετῶν αὐτὸν πατρικῶς νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, διὰ τὴν δυνάμειν ἐκεῖ νὰ ἀντιπαλαίσῃ, καὶ νὰ νικήσῃ τὸν αὐτὸν νικήσαντα πρῶτον διάβολον.

Ἀπελθὼν λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν Μονὴν τῶν Ἱερώρων, καὶ ἐκεῖ διέτριψε πέντε μῆνας, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ἀρχονταλίκιον μὲν καὶ πρὸς προθυμίαν, ὑπακούων καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ Ὁσίους Πατέρας, ἐξομολογούμενος συνεχῶς τόσον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Πνευματικοὺς Πατέρας, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐν οὐκίτῃ τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐνασκούμενον καὶ κοινὸν τοῦ ὅρου Πνευματικὸν παπᾶ Σέργιον. Πρὸ πάντων δὲ ἐπρόσφερε διάπυρον εὐλάβειαν εἰς τὴν ἐκείσε Ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς ἡμῶν Θεοτόκου τὴν καλουμένην Πορταΐτισσαν· εἰς ταύτην δὲ συνεχῶς προσερχόμενος ὁ αἰσιδύμος, ἐκ βαθέων ψυχῆς προσήυχετο, δεόμενος τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς μεγαλειότητος, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θερμὴν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, νὰ υπομείνῃ ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς Πίστews καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ της, τὸ πρὸ πολλοῦ μελετώμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ ποθοῦμενον Μαρτύριον· διὰ τὴν ἁφ' οὗ ἠρνήθη τὸν Χριστόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ καμμίαν εἰρήνην εἰς τὴν συνείδησίν του, εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του· ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἀκούει νοερῶς μὲν τὰ ὦτα τῆς καρδίας του, ἐκείνον τὸν φοβερὸν λόγον

ὅπου εἶπε περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων ὁ Κύριος, τὸ «ὅστις μὲ ἀρνήσεται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὰρ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Οὗτος ὁ λογισμὸς ἐντετυπωμένος εἰς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς του, κατέτρωγεν αὐτὸν ὡς σκώληξ, καὶ τὸν ἐτυράννει ὡς δῆμιος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαχὸν δύναμιν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὴν χάριν αὐτῆς περιφραχθεὶς τὴν ψυχὴν, ἐπόθει τὸ Μαρτύριον, καὶ πλέον νὰ υπομείνῃ δὲν ἠδύνατο· ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἠμποδίζετο ἀπὸ τοὺς Πνευματικοὺς καὶ τοὺς Πατέρας τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου. λέγοντες ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ χωρὶς Μαρτύριον, αὐτὸς ὑπὸ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης καταφλεγόμενος, ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτούς· ὅπου ἀρνήθηκα τὸν Χριστόν μου, ἐκεῖ πάλιν ἔχω νὰ τὸν ὁμολογήσω· ὅθεν παραλαβὼν τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ὅρος, καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ῥόδον.

Ἐκεῖ φθάσας, ἐπῆγεν εἰς ἕνα Πνευματικὸν καὶ ἐξωμολογήθη, φανερώσας εἰς αὐτόν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ πνευματικὸς, φοβούμενος τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως, ἐσυμβούλευεν αὐτὸν λέγων· τέκνον μου, ὁ καιρὸς εἶναι ἀκατάστατος, καὶ αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί· ὅθεν λείψαι ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον κίνημα καὶ σκοπὸν, καὶ πῆγαινε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνός, καὶ δέχεται τὴν μετάνοιάν σου, καθὼς ὑπεσχέθη μόνος του ὁ ἀψευδέστατος λέγων· «οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.» Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἐνθους ἐραστὴς Κωνσταντῖνος, οὔτε ἀκρόασιν ἔδιδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πνευματικοῦ, καὶ ὅσῃ περισσότερον οἱ ἄλλοι τὸν ἠμποδίζαν ἀπὸ τὸ Μαρτύριον, τόσον ἠϋξάνεν εἰς τὸν πόθον τοῦ Μαρτυρίου. Λοιπὸν ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῇ, ἔκαμε προσευχὴν πρὸς τὸν Χριστὸν μετὰ κατανύξεως, λέγων· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ὅπου καταδέχθης νὰ κατεβῇς ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ φορέσῃς σὰρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ λάβῃς ἔμπυρσμούς, κολαφισμούς, ἐμπαιγμούς, καὶ μάστιγας καὶ τελευταῖον θάνατον σταυρικόν, διὰ τὴν σῶσιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς βοήθησόν μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ ἐνδυνάμωσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν σου, διὰ τὴν σὲ ὁμολογήσω παρρησίᾳ, ὅτι σὺ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀληθινός, καὶ σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα κτίσματα· εἶσαι Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, γλυκύτατε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ,

καὶ δὲς μου δύναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν ὁποῦ μὲ ἐνίκησε, καὶ νὰ καταπατήσω ὅλους τοὺς ὑπηρέτας του, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Ἀγίου σου Ὁνόματος».

Ταῦτα εἰπὼν, παρευθὺς πηγαίνει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ φανερώνεται εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐρωτοῦν παντελῶς διὰ τὸν λόγον του καὶ εὐρίσκεται ἔμπροσθεν ἐκείνων οἵτινες δὲν τὸν ἐζήτουν, ὡς λέγει ὁ Ἡσαΐας· «ἐμφανὴς ἐγενήθη τῷ ἐμὲ μὴ ζητοῦσι, εὐρέθη γὰρ μὴ ἐπερωτῶσι»· καὶ παρρησιάζεται ἔμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ῥόδου Χασάν Καπετάνου ἐπονομαζομένου, τοῦ πρῶτον αὐθέντου του, καὶ λέγει· χαίροις ἐξ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου αὐθέντα. Ὁ Ἡγεμὼν ἀποκρίνεται· ποῖος δούλος μου εἶσαι ἐσὺ; Ὁ δὲ Μάρτυς ἀποκρίνεται· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὅπου ἐσὺ μὲ παρεκίνησας νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ πιστεύσω τὸν Προφήτην σου Μωάμεθ. Ὁ Ἡγεμὼν τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω ποῖος εἶσαι· ἐπειδὴ οὐ εἶσαι καλόγηρος (ἦτον γὰρ φορεμένος ὁ Ἅγιος ῥάσσον μαῦρον ἀχιορέτικον, καὶ σκοῦφον, καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν καλόγηρος), καὶ ἂν εἶσαι ἰδικὸς μας, διατὶ ἐφόρεσες αὐτὸ τὸ μαῦρον φόρεμα, τὸ ὁποῖόν δὲν εἶναι τῆς θρησκείας; ὁ δικὸς μας νόμος γράφει νὰ φοροῦμεν ἄσπρα φορέματα καὶ λαμπρά, διὰ νὰ εἴμεθα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς. Βγάλε λοιπὸν αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ καταφρονεμένα ροῦχα ὁποῦ φορεῖς, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ φορέσω ἄσπρα καὶ λαμπρά φορέματα, διὰ νὰ χαίρῃς τὸν κόσμον, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄσπρα ὅσα χρειάζεσαι, διὰ νὰ εὐφραίνῃς με ἐμένα, καὶ διὰ νὰ σὲ βλέπουν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ σὲ φοβοῦνται, καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦν. Πρὸς ταῦτα ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Κωνσταντῖνος ἀνταπεκρίνεται· ἔλα καὶ ἐσὺ αὐθέντα νὰ πιστεύῃς καὶ νὰ ὁμολογήῃς τὸν Χριστὸν πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διὰ νὰ σὲ φωτίσῃ νὰ ἰδῇς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἐπειδὴ καὶ τώρα εἶσαι τυφλὸς καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἂν αὐτὸν ὁμολογήῃς διὰ Θεὸν ἀληθινόν, βέβαια ἔχεις νὰ ἀξιώθῃς καὶ τῆς οὐράνιου Βασιλείας του, καὶ νὰ ἰδῇς ὀφθαλμοφανῶς τὰ ἀνεκλάλητα καλὰ τοῦ Παραδείσου, καὶ νὰ χαίρῃς καὶ νὰ εὐφραίνῃς εἰς αὐτὸν με ὅλους τοὺς Ἀγγέλους. καὶ Ἀγγίους. Λέγει ὁ ἀσεβής, ποῖος σὲ ἔμαθεν αὐτὰς τὰς φλυαρίας Χασάνη; ἐγὼ σὲ ἔκαμα υἱόν μου, διὰ νὰ σὲ ὑπαδρεύσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἐσὺ καταφρόνησας τόσα ἀγαθὰ καὶ ἐφόρεσες μαῦρα; Βλέπων δὲ τὸν Ἡγεμόνα ταραχθέντα, ὁ παραστεκόμενος κοντὰ εἰς αὐτὸν Ἀγαρηνὸς ἐσκήκωσε τὸ χερί του καὶ ἐκτύπη τὸν Μάρτυρα· ἀλλ' ὁ Ἡγεμὼν ἐμπέδισεν αὐτόν, ἐπρό-

σταξε δὲ μόνον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ αὐτὸς ἀναχώρησε κατηφής, καὶ λυπημένος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ χαρέμι του, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κακόν του.

Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἐξελθὼν, καὶ ὁλος πνέων πῦρ καὶ μανίαν κατὰ τοῦ Μάρτυρος, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ εἶπεν· φέρετε ἐδῶ ἐκείνον τὸν μιᾶρὸν ὁποῦ προχθὲς μᾶς εἶπε τόσα λόγια. Παραστάντος δὲ τοῦ Μάρτυρος, λέγε μοι ὦ πάντολμε, τὸν ἡρώτα ὁ Ἡγεμὼν, λέγε μοι, τί ἦσαν τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁποῦ προχθὲς ἀπατόλημυες νὰ εἰπῇς ἐναντίον μου; Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ἀπεκριθὴ λέγων· ἐγὼ σὲ εἶπα νὰ πιστεύῃς εἰς τὸν Χριστόν, ὅτι εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διότι ἡ δική σου πίστις εἶναι βδελυρά, μιᾶρά, καὶ ψεύτικη, ἐπειδὴ πιστεύετε εἰς ψεύστην, ὅπου εἰς τὸν κόσμον δὲν εἰδείξε κἀνένα θαῦμα, οὔτε σὰς ἐδίδαξε καμμίαν ἀλήθειαν, καὶ κανένα καλόν, ἀλλὰ μόνον σὰς ἐδίδαξε μυθολογίας, καὶ σὰς παραγγέλλει νὰ κάμνετε πορνείας, καὶ ἄλλας κακίας· καὶ σεις ὡς τυφλοὶ τὸν πιστεύετε ὡς Προφήτην, καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε νὰ ὑπάγετε με αὐτὸν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, διὰ νὰ κατακαίεσθε παντοτινὰ μαζὶ με τοὺς ἀδελφούς σας Δαίμονας· μόνον ἔλα νὰ γένῃς Χριστιανός, διὰ νὰ χαίρῃς αἰώνια με τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Εὗγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε τοῦ Κυρίου ἀγωνιστά! εὗγε τῆς σῆς μεγαλοφυχίας, τῆς εὐσῆς οὐρανίων ἐπαίνων ἀξίας! Κατὰ ἀλήθειαν Ἀδελφοὶ ἐπληρώθη εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον, ἐκεῖνο ὅπου γράφει ὁ σοφὸς Σολωμὼν εἰς τὰς Παροιμίας τὸ «Δίκαιος ὡς λέων πέποιθε» καὶ τὸ τοῦ Προφήτου Δαβὶδ· «ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυριοῖς σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἤσυχυ νόμην.»

Ταῦτα τὰ λόγια ὡς ἤκουσεν ὁ ἀσεβείας προστάτης, ἡλλοιώθη ὁλος ἀπὸ τὸν θυμόν, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσῃ παρρησίαν καὶ τόλμην τοῦ Μάρτυρος, δαίρει, ἐφώναξεν εἰς τοὺς στρατιωτάς του, δαίρει ἀλύπητα αὐτὸν τὸν τολμηρόν, καὶ ἀναιδῆ, ἀνασπάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ξεσχίζας τὰς σάρκας του με τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰ σαγόνια του συντρίψας με τὰς πέτρας, διὰ νὰ ἡξέυρῃ νὰ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς Ἡγεμόνας. Ταῦτα ἐκείνου εἰπόντος, εὐθὺς οἱ στρατιῶται ὥρμησαν ἐναντίον εἰς τὸ ἄρνιον τοῦ Χριστοῦ Κωνσταντῖνον, ὡσὰν λύκοι αἱμοφῆροι καὶ ἄγριοι· καὶ ἄλλοι μὲν τὸν ἔδερναν, ἄλλοι δὲ ἐξέσχιζαν τὰς σάρκας του, καὶ οἱ μὲν ἀνέσπουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, οἱ δὲ ἔσυνον αὐτὸν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ἐπάνω εἰς τὰς

πέτρας, και εις τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· πλήθος γὰρ ὄντες ἄτακτον, και εις τὴν κακίαν φύσει ὀρμητικόν, ὅταν και τὴν ἄδειαν ἔλαβον, ὡς συλλογισθῇ πλέον κάθε ἑνας τι δὲν ἐπραξαν, και τί πληγὰς δὲν ἐπροξένησαν εις τὸν τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴν, τοῦτο μὲν, διὰ νὰ χορτάσουν τὴν ἐμφυτόν τους κακίαν, τοῦτο δὲ και διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν θηριώδη γνώμην τοῦ Ἡγεμόνος των· πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς, ἐπτυνον ἀναισχύτως και εις τὸ πρόσωπον τοῦ Μάρτυρος, ἐμπαίζοντες αὐτὸν και λέγοντες· ὡς ἔλθῃ τώρα ὁ Χριστὸς σου νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χειράς μας. Καὶ οὕτω μὲν οἱ τῆς πλάνης ὑπηρέται ἐκαμναν και ἔλεγαν, ἄξια τῆς ἰδικῆς των μανίας και ἀγριότητος, ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ γενναιότατος Ἀθλητὴς, τοιαῦτα και τοσαῦτα πάσχων ὑπὸ τῶν παρανόμων, ἀνεξικακῶς και μεγαλοφύχως ὑπέμεινε· τοῦτο και μόνον κράζων, τὸ τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ λόγιον· «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Τελευταῖον δέ, μισαποθαμένος ἀπὸ τὰς κακώσεις ὁ Ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ῥίπτεται εις τὴν φυλακὴν ὑπὸ τῶν δημίων, δεδεμένος μὲ βαρεῖας ἀλύσεις ἀπὸ τοὺς πόδας και ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἕως εις δευτέραν ἐξέτασιν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον καθίσας ὁ Ἡγεμὼν ἐπὶ τοῦ βήματος προτάζει νὰ φέρουν τὸν Μάρτυρα, διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἰσως δυνηθῇ νὰ τὸν γυρίσῃ εις τὴν ἀσέβειαν μὲ κολακείας· και ὅταν παρουσιάσθῃ ἔμπροσθέν του ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐμετανόησας ἀπὸ τὰς χθεσινὰς φλυαρίας Χασάνη; Ἀποκρίνεται ὁ Μάρτυς· ἐγὼ δὲν εἶμαι Χασάνης, ἀλλὰ εἶμαι Χριστιανὸς Κωνσταντῖνος τὸ ὄνομά μου, και δὲν λαλῶ φλυαρίας, ἀλλὰ πιστεύω και ὁμολογῶ Πατέρα, Υἱὸν και Ἅγιον Πνεῦμα, τρία Πρόσωπα, και ἓνα Θεὸν ἀληθινόν. Τοῦτον προσκυνῶ, τοῦτον δοξάζω· τὴν δὲ θρησκείαν σας ἀναθεματίζω. Τότε ὁ ἀσεβὴς Ἡγεμὼν προστάζει νὰ τὸν δέρουν δυνατά· ὅθεν τοῦ ἔδωκαν πεντακοσίους ραβδισμοὺς εις τὴν ῥάχην, και πεντακοσίους εις τοὺς πόδας, ὥστε ὥστε ἐπεσαν ὅλα τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν του· τὸ δὲ αἷμα ἔτρεχε ποταμῆδον ἀπὸ ὅλον τὸ μαρτυρικόν των σῶμα, ὥστε ἐκοκλίνησεν ὅλον τὸ ἐκεῖ τῆς γῆς ἔδαφος. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ὑπέμεινε ἀνδρείως τοὺς πόνους, κράζων μόνον τὸ «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ στρατιῶται νομίσαντες ὅτι ἀπέθανε, τὸν ἐσήκωσαν ἀναισθητόν, και τὸν ἔρριψαν εις τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ λοιπὸν εις τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος και τὰ λοιόδια πνέων, θείας ἀντιλήψεως και ἐπισκοπῆς ἡξιώθη ὁ τρισμακάριστος,

διότι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, βλέπων τὸν ἰδικόν του Ἀθλητὴν πάσχοντα διὰ τὴν ἀγάπην του, και εις τὸν κινδυνεύοντα, παρέστη εις αὐτόν, και διὰ τῆς θείας χάριτος και δυνάμεως, ἰάτρευσε ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ σώματός του, ἀποκατέστησε σώους τοὺς ὀνυχὰς τῶν ποδῶν του, και τὸν ἔκαμεν ὅλον ὑγιή· ὡς ἱατρὸς ψυχῶν και σωμάτων· και οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ και θάρρος και χαρὰν εις τὴν μακαρίαν του ψυχὴν ἐνέσταξε. Μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας, κατὰ πρόσταξιν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλθόντες οἱ ὑπηρέται νὰ ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, ὦ τοῦ θαύματος! εὗρον αὐτὸν ὅλον ὑγιή, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα σημάδι τῶν προτέρων πληγῶν, οὔτε εις τοὺς πόδας, οὔτε εις ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν τοῦτον ἰδὼν, σοῦ ἤρεσε, τοῦ λέγει, Χασάνη αὐτὸ ἐποῦ σοῦ ἔκαμα; ἔλα τὸ γρηγορότερον, και ὁμολόγησε ὅτι ἡ πίστις μας εἶναι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μεγαλυτέρα, διὰ νὰ σοῦ χάρισω και ὅσα πρότερον σοῦ ἔταξα. Τότε ὁ ἀνδρειότατος Κωνσταντῖνος εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀκουσον ὦ Ἡγεμὼν νὰ σοῦ ὁμιλήσω, και νὰ σοῦ φανερώσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡξεύρεις πολλὰ καλά, ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν κατεπλήγωσες ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς μάστιγας, ἐπεσαν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ραβδισμοὺς οἱ ὀνυχες τῶν ποδῶν μου, μὲ ἔρριψες μισοπεθαμένον εις τὴν φυλακὴν, και τώρα ποῦ εἶναι ἡ πληγὰς ἐκείναις, ποῦ εἶναι οἱ ξεριζωθέντες ὀνυχες; βλέπε ἔμεινε σημάδι τῶν πληγῶν; ἰδέ, λείπει κανένας μου ὀνυξ. Ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς, μὲ ἐπεσκέφθη εις τὴν φυλακὴν και μὲ ἰάτρευσε ἀπὸ τὰς πληγὰς, και τοὺς ὀνυχὰς τῶν ποδῶν μου σώους ἀποκατέστησεν, ὡς Θεὸς ἀληθινὸς ὅπου εἶναι. Αὐτὸν λοιπὸν προσκυνῶ, ὅπου εἶναι ἱατρὸς και πάνσοφος και ὅποιος τὸν ἀκολουθεῖ, και πιστεύει εἰς Αὐτόν γίνεται ὁμοίός του και θέλει κληρονομήσῃ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Λοιπὸν ὦ Ἡγεμὼν, ἔλα νὰ προσκυνήσῃς και ἐοὺ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὅποιον προσεκύνησαν και οἱ γονεῖς σου οἱ ὅποιοι ἕως τώρα εἶναι Χριστιανοί. Τοῦτο εἶπεν ὁ Μάρτυς ἐπειδὴ ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς τῆς Ῥόδου κατήγετο ἀπὸ Ἰερείας και σκληρωθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρινούς, ἀφῆκε τὴν πατρικὴν του πίστιν τῶν Χριστιανῶν, και ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρινῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, και μάλιστα ὅτι οἱ γονεῖς του εἶναι Χριστιανοί, ἐντροπιάσθη εις τοὺς ἄλλους Ἀγαρινούς, ὅπου ἦσαν παρόντος και ἤκουον· ὅθεν προστάζει νὰβάλουν πάλιν τὸν Μάρτυρα εις τὴν φυλακὴν και νὰ σφαλίσουν τοὺς πόδας των εις τὸ λεγόμενον Τουμπρούκι. Εἰς ταύτην λοιπὸν ὁδὸν ἡρᾶν βάσινον

ἐπέρασεν ὁ Μάρτυς ολοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας, πρὸς μόνον τὸν δυνάμενον σῶζειν ἐκ θανάτου Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀποβλέπων, καὶ προσευχόμενος. Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἔρριπεν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἕξ Χριστιανούς, καὶ δύο Ἱερεῖς ἀπὸ χωρίον Σωρόνη, ὁμοίως καὶ τέσσαρας Τούρκους. Μίαν νύκτα, θέλων ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὸν Μάρτυρά του, ἔκαμε τὸ ἔξῃς θαῦμα. Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθύτατον σκότος τοῦ μεσονυκτίου, φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς ὅλην τὴν φυλακὴν· καὶ ὡς τῆς πολλῆς περὶ τὸν σὸν Μάρτυρα συγκαταβάσεως, καὶ ἀγαπητικῆς διαθέσεώς του φιλανθρωπότητος Δέσποτα! ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ θαυμαστὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνου καὶ οὐρανοῦ φωτός, ἐλύθη παρευθὺς ὁ γενναῖος Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἡλευθερώθησαν οἱ πόδες του ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, καὶ εὐρέθη ἱστάμενος πρὸς ἀνατολὰς καὶ προσευχόμενος. Τοῦτου τοῦ Θεοῦ φωτός, τοῦ γλυκυτάτου τὴν θεωρίαν, ἰδόντες οἱ ἐκεῖσε εὐρισκόμενοι δύο Ἱερεῖς, καὶ ἕξ λαϊκοί, ἐσηκώθησαν παρευθὺς καὶ προσεκύνησαν· οἱ δὲ τέσσαρες Τούρκοι ἐφώναξαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀράβων, τὴν φωνήν· ἀλλάχ, ἀλλάχ. Φήμη δὲ διεδόθη εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡγεμόνος τοὺς φυλάττοντας τὴν Πόλιν, ὅτι ἔπεσε φωτιὰ εἰς τὴν φυλακὴν· ὅθεν ἔτρεξαν εὐθὺς νὰ ἰδοῦν, καὶ ἐμβάντες εἰς τὴν φυλακὴν, εἶδον τὸν Μάρτυρα, στεκόμενον ἔξω ἀπὸ τὸ Τουμπρούκι, λυτὸς ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἐλευθερός, καὶ λέγουν εἰς τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Τούρκους τε καὶ Χριστιανούς, ποῖος ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦτον τὸν κακὸν ἄνθρωπον; Ἀπεκρίθησαν οἱ Τούρκοι ἡμεῖς ὅλοι ἐκοιμώμεθα αὐτὴν τὴν νύκτα, ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἶδομεν ἕνα φῶς μέγαλον, ὅπου ἔλαμψε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ αὐτὸν τὸν καλόγηρον εἶδομεν ὅπου ἐπροσκύνει· ὅθεν ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μας ἐφωνάξαμεν τό, ἀλλάχ, ἀλλάχ. Τοῦτο εἶδομεν, καὶ τοῦτο μαρτυροῦμεν. Τότε οἱ στρατιῶται ἀνήγγειλαν ταῦτα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπετίμησε λέγων· νὰ μὴ εἰπῇτε εἰς οὐδέναν τίποτε, διότι εἶναι κρίμα, καὶ ἐναντίον τῆς πίστεώς μας. Ἐφώνησε δὲ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Χριστιανούς, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς εἶπεν· ἴδετε; διὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ καλόγηρος ἀμαρτωλός, ἔρριπεν ὁ Θεὸς φωτιὰν νὰ σᾶς καύσῃ, καὶ προσέχετε καλὰ νὰ μὴ τὸ εἰπῇτε εἰς κανένα, διότι θὰ σᾶς ἀποθάνω ἀπὸ τὸ ξύλον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον δὲν ἔφερεν ὁ Ἡγεμὼν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριον· διότι ἐφοβήθη ἀπὸ τὸ θαῦμα, ποῦ ἠκολούθησεν τοῦ οὐρανοῦ φωτός, μόνον ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπαίδευον αὐτὸν οἱ ὑπηρέται τῆς πλάνης.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἄλλο θαῦμα ποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τιμὴν τοῦ Μάρτυρος. Ἐνας Ἰμάμης τῶν Ἀγαρηνῶν, βάρβαρος εἰς τὸ ἥθος καὶ βαρβαρώτερος εἰς τὴν γνώμην, ἐσήκωσε τὸ μισρὸν τοῦ χέρι διὰ νὰ ραπίσῃ τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἡ θεία Δίκη δικαίως τὸν ἐτιμώρησε, καὶ ἐγίνε ὅλον τοῦ τὸ χέρι κατὰμαυρον· ἔκτοτε ὅλοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐγίναν ἡμεροὶ ἀπὸ τὸν φόβον των, καὶ κανεῖς πλέον δὲν ἐτόλμα νὰ πειράξῃ τὸν Μάρτυρα.

Ἐμείνουν λοιπὸν ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴς εἰς τὴν φυλακὴν, πέντε σχεδὸν μῆνας ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὴν πείναν, θλιβόμενος ἀπὸ τὴν δίσταν, καὶ καταταρναννούμενος ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθείας, καὶ στενοχωρίας, ὅσας συνειθίζει νὰ ἔχῃ μία φυλακή, καὶ φυλακὴ καταδικῶν ἀνθρώπων. Μόνον ἕνας εὐλογημένος Χριστιανὸς εὐρέθη, ποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ κάθε δέκα ἡμέρας τοῦ ἔφερνε τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ μετελάμβανεν, ὑπὸ τῆς ἐποίας ἐνδυναμούμενος καὶ παρηγορούμενος ὁ αἰδισμός, ἐμετρίαζε τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἑκατοῖκει ὡς φωτεινὸν παλάτιον· διότι αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ χαρὰν ἔχει ἡ Μετάληψις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν ἀξίως καὶ συνεχῶς λαμβάνεται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων· μεταβάλλει τὰ θλιβερά εἰς χαροποιὰ νομίζει τὰς κακοπαθείας ὡς τρυφάς, καὶ τὸν φοβερὸν θάνατον λογίζεται ὡς ζωὴν. Ἡ αἰτία δὲ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡγεμὼν ἐκράτει τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν, ἦτον διότι ἐφοβήθη τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ποῦ ἔχουν οἱ Ὑδραῖοι εἰς τὴν βασιλικὴν Πόρταν, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καπετὰν Πασσὰν τοῦ Ἀρχιεπελάγου· ὅθεν καὶ ἐφοβεῖτο νὰ θανατώσῃ Ὑδραῖον. Διὰ τοῦτο ἔγραψεν εἰς τὸν καπετὰν Γεώργιον τὸν Ὑδραῖον ὅστις εὐρίσκειτο τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν τοῦ Μάρτυρος ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του, ἕως οὗ νὰ λάβῃ παρ' ἐκεῖνου ἀπάντησιν. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴς τοῦτο μαθὼν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν γράμματα πρὸς τὸν ρηθέντα καπετὰν Γεώργιον, παρακαλῶν αὐτὸν θερμῶς νὰ φυλαχθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ Μαρτύριον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλύτερα χάρις, ποῦ ἡμπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ· τοῦτο εἶναι ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ποῦ ἔχει νὰ δείξῃ εἰς τὸν συμπατριώτην του, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀνωτέρα εὐεργεσία, ὅπου δύναται νὰ τοῦ προξενήσῃ.

Λαβὼν ὁ καπετὰν Γεώργιος τὰ γράμματα τοῦ Μάρτυρος καὶ μαθὼν τὸν πόθον τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ νὰ μαρτυρήσῃ ἔγραψε

πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ρόδου, ὅτι ἡμεῖς ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἡξεύρωμεν καὶ ὅ,τι θέλεις κάμε αὐτόν. Τότε ὁ Ἡγεμὼν ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐσκέφθη νὰ θανατώσῃ τὸν Μάρτυρα. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐκβαλὼν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν διέταξε νὰ σηκώσῃ πέτρας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὸ ἄλλο. Ὁ Μάρτυς ἐπιθυμῶν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν Χριστὸν τὸ ταχύτερον, προσεποιήθη ὅτι ἐφευγεν, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν θυμὸν τοῦ Ἡγεμόνος καὶ συνεπῶς νὰ τὸν παροξύνῃ εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ δὲ παριστάμενος εἰς τὸν Ἡγεμόνα σκληρὸς καὶ χριστιανομάχος, ἔτρεξε καὶ ἔπιασε τὸν Μάρτυρα καὶ ἀνασπᾶσας τὴν μάχαιράν του ὁ ἀλιτῆριος ἐκτύπη ματωδῶς εἰς ὄλον τὸ σῶμά του, τόσον ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τῆς μαχαίρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ κοπτερόν, εἰς τρόπον ποῦ κατέκοψε καὶ κατεπλήγωσεν ὁ θηριόγνωμος τὸ ἀθλητικὸν ἐκείνου καὶ κατεπεπονημένον ἀπὸ τὰ πρότερα βᾶσανα σῶμα καὶ ἐκεῖνος μὲν μὲ τὴν παιδείαν ταύτην εὐχαρίστησε τὸν θυμὸν του καὶ τὴν κακίαν του· ὁ δὲ Μάρτυς ἔχαιρε καὶ εὐφραίνετο διότι ἔπαθεν τοῦτο ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ του. Τέλος πάντων ἀποκαμῶν πλέον ὁ τῆς ἀσεβείας Ἡγεμὼν ἀπὸ τὸ νὰ παιδεύῃ τὸν Μάρτυρα, προστάζει νὰ ἐκβάλλουν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ παραστήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Βήματος, τὸν ἐρωτᾷ ταύτην τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἂν μετανόησῃ καὶ ἂν ἀρνήται τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος, μετὰ τῆς ὁμοίας γενναιότητος, εἶπον σοι, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἰμαι Χριστιανός, καὶ τὸν Χριστόν μου δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν ἀρνήθω, καὶ ἂν εἰς μυρία κομμάτια τὸ σῶμά μου κατακόψῃς. Λοιπὸν ὅ,τι θέλῃς κάμε εἰς ἐμέ. Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Κύριος ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Μάρτυρα, ὅτι ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἡξεύρεν ὁ Ἅγιος, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς ἔκαμαν κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· ὅθεν τοῦτο προγνωρίσας, κράζει τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον, ὅπου τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ τοῦ λέγει· πῆγαινε ἀδελφε καὶ φέρε μου τὰ ἄχραντα Μυστήρια νὰ κοινωνήσω, ὅτι τῇ τετάρτῃ μέλλουν οἱ ἀσεβεῖς νὰ με θανατώσουν.

Ὅθεν καὶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου, οὕτω καὶ ἔγινεν. Ἀφ' οὗ ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἐρώτησεν, καὶ εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἡ τρίτη ἐπέραςε, καὶ ἐξημέρωνεν ἡ ἡμέρα τῆς τετάρτης, εἰς τὰς πέντε τῆς νυκτός, ἔπνιξαν οἱ ἀλιτῆριοι τὸν γενναῖον Κωνσταντῖνον, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου Μηνός, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ἡ Μακαρία του ψυχὴ εἰς χεῖρας Θεοῦ, διὰ

νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ νὰ συνευφραίνε-ται μετὰ πάντων τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ δὲ σῶμά του ἐπρόσταξεν ὁ Ἡγεμὼν καὶ τὸ ἔρριψαν ἔξω ἀνάμεσα τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων ξύλων. Τὸ πρῶν ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ θάψουν καθὼς ἡξεύρουν, πρὸ τοῦ νὰ λάβουν οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι τὴν εἴησιν. Μετέβησαν τότε οἱ Ἱερεῖς μετ' ἄλλων Χριστιανῶν, καὶ λαβόντες τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, τὸ ἐνεταφίασαν ἐν τῇ Ναφί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Βαρούσιον. Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ἐτέλεσε δι' αὐτοῦ πάμπολλα θαύματα, καὶ εἰς ὅλους ἐκεῖνους ποῦ ἔπασχον ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μάλιστα ἀπὸ θέρμην, καὶ ὅλοι ὅσοι μετὰ πίστεως ἐπλησίαζον εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Μάρτυρος, καὶ εἰς τὸν τάφον του, ἐλάμβανεν ὁ καθείς τὸ αἰτούμενον.

Ἀκούσατε ἀδελφοί μου ἕνα θαῦμα ποῦ ἔκαμεν ὁ Κύριος μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Οἱ δῆμιοι ἐκεῖνοι, ποῦ ἐπνιξαν τὸν Ἅγιον, ἦσαν δύο, ὁ ἕνας Τοῦρκος καὶ ὁ ἄλλος Ἑβραῖος. Κατ' αὐτὴν λοιπὴν τὴν ἡμέραν, ὅπου τὸν ἐθανάτωσαν, ὁ Τοῦρκος ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμᾶτο, εὔρε τὴν παρὰ Κυρίου ἐκδίκησιν, διότι κεραυνὸς πεσὼν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν κατέκαυσε, καὶ ἂν καὶ ἦσαν ἐκεῖ πλησίον του τέσσαρες Χριστιανοί, καὶ πέντε ἄλλοι Τοῦρκοι, ἐν τοῦτοις ὁ κεραυνὸς τοὺς μὲν ἄλλους ἀφῆκεν ἀβλαβεῖς, ἐκεῖνον δὲ μόνον τὸν ὑπηρέτην τοῦ φόνου τοῦ Ἁγίου δικαίως τὸν ἐθανάτωσεν.

Τοιαῦτα θαύματα ἐτέλεσεν ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς τόσον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαρτυρίου, ὅσον καὶ ἐν τῇ τέλει, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, καθὼς τὸ ἡκούσατε. Θανατωθέντος τοῦ Μάρτυρος, ἡ καλὴ αὐτοῦ μήτηρ, μαθοῦσα ὅτι ὁ φίλτατος υἱὸς τῆς ἐδόξασε τὸν Θεόν, διὰ τοῦ αἵματός του, καὶ εἰς τὴν Ρόδον εἶναι θαυμνόν τὸ μαρτυρικὸν του σῶμα, ἔδραμε καὶ μετέφερεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τὸ θεῖον Λεῖψανον τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ ἀγαπητοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τάφου ἀνακομιδὴν τῶν θείων Λειψάνων του, ἐτέλεσε καὶ τὰ ἀκόλουθα θαύματα.

Ἐνας Χριστιανὸς Ρόδιος, κτυπηθεὶς ἀπὸ φοβερὸν κεραυνὸν ἔχασε τὴν φωνὴν καὶ τὴν ἀκοήν, καὶ ἔμεινε ὁ δυστυχὴς κωφὸς καὶ ἄλσλος εἰς τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Ἰστατο δὲ ἐκστατικὸς, παραλογισμένος καὶ ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ εὐθὺς ὡς ἡγγίσεν εἰς αὐτὸν τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὃ τοῦ θαύματος! ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος υγιής, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὁμοίως καὶ ἕνας ἄλλος εἶχε δαιμόνιον φοβερόν, ὥστε ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους, ἔτρεχεν ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τοὺς κάμ-

πους, και ἐγύριζεν εἰς τὰ ὄρη και βουνά, γυμνὸς και ἀνυπόδητος και εἰς τὸ σπῆτι νὰ μείνῃ δὲν ἤθελεν, οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ἀνθρώπων· και εὐθὺς ὁποῦ ἤγγισεν εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Δεῖφανον τοῦ Νεομάρτυρος, ἔφυγε τὸ δαιμόνιον, και ἡλευθερώθη ὁ ἀνθρώπος, δοξάζων τὸν Θεὸν και εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ και μία γυναῖκα πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, ἐπρόσπεσε μετὰ πίστεως και εὐλαβείας εἰς τὸ Δεῖφανον τοῦ Ἀγίου, και παρעυθὺς ἰάθη.

Τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Οὕτως ἠθλήσας και ἡγωνίσθη, και οὕτως ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ. Τοιαῦτα και τοσαῦτα θαύματα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογηθεὶς Θεὸς ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν, καθὼς τὰ ἐμαρτύρησαν, και μέχρι τοῦ νῦν μαρτυροῦσι, και ἰδίαις ὑπογραφαῖς ἐβεβαίωσαν, και βεβαιοῦσιν, οἱ ἰδόντες αὐτὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τους, και ἀκούσαντες μὲ τὰ ὠτά των. Ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἅγιος Ῥόδου Ἀγάπιος, ὁ πανοσιώτατος Σύγγελος Νεόφυτος, ὁ αἰδεσμώτατος Ἱερὸς παπᾶ Ζαχαρίας, ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερὸς ππᾶ Στέργιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Νικολάου και Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τιμιώτατος πρωτομαίστρος Ἀντώνιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Χατζῆ Διάκος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Γεωργίου, ὁ τιμιώτατος Βασίλης Θεοδώρου, και οἱ ἑξ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ χωρίον Σωρόνη, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐν τῇ φυλακῇ μετὰ τοῦ Ἀγίου.

Τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστὸν και παράδοξον, ἀδελφοί, διότι ὁ Θεός, ὁποῦ ἔκαμε τότε θαύματα εἰς τοὺς παλαιούς Μάρτυρας, ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ και τώρα ταῦτα εἰς τούτους· ἀψευδὴς γὰρ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Δαβὶδ, ὁποῦ λέγει· «θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» και πάλιν «τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάτωσαν ὁ Κύριος». Μᾶλλον δὲ ἀψευδὴς εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι θέλει μένῃ μὲ τοὺς ἁγίους του εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα και ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ και μετὰ θάνατον, και ἄλλον Παράκλητον δώσει ἡμῖν ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὕτως ἐρμηνεύει· «οὐ γὰρ οὕτως, φησὶ, πρόσκαιρός ἐστιν ἡ αὐτοῦ παρουσία, ὡς ἡ ἐμὴ, ἀλλὰ ἄχρι τοῦ αἰῶνος διαρκέσει, και οὐδὲ θανόντων ἡμῶν ἀποστήσεται, ἀλλὰ συμπαραμενῇ και ἐνδοξοτέρους ποιήσει, και πᾶσι δὲ τοῖς ἁγίοις ἄει σὺνεστι, και θανοῦσι μᾶλλον, ὥςφ και σωματικῶν ὑψηλότεροι». Ἐπειδὴ λοιπὸν και τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μένει πάντοτε μαζῇ μὲ τοὺς ἁγίους και ζῶντας και τεθνεώτας και ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν και

ἐν τοῖς Δειφάνοις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, τί θαυμαστὸν εἶναι ὅτι οἱ Ἅγιοι και ζῶντες θαυματουργοῦσι και μετὰ θάνατον τὰ τούτων Δεῖφανα θαύματα ἐνεργοῦσι; τὰ θαύματα γὰρ ταῦτα δὲν τὰ ἐνεργοῦσιν οἱ Ἅγιοι κατὰ φύσιν, οὐδὲ καθὼς φιλοὶ ἀνθρώποι, ὅχι, ἀλλ' ἡ Χάρις, ἡτοί ἡ ἁγιαστικὴ ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ εἰς τοὺς ἁγίους εὐρισκομένη τόσον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅσον και ἐν τοῖς Δειφάνοις των· αὐτῇ, λέγω, παντοδύναμος οὖσα, ἐνεργεῖ τὰ ὑπὲρ φύσιν θαύματα, διὰ μέσου τῶν Ἀγίων πρὸς δόξαν και τιμὴν αὐτῶν.

Ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνοι ὁποῦ φυλαροῦν και λέγουν ὅτι ὅσοι ἡρνήθησαν τὸν Χριστόν, αὐτοὶ καὶ ὁμολογήσουσιν πάλιν αὐτόν, καὶ μυρίας βασάνους δοκιμάσουσιν, καὶ θάνατον λάβουσιν μαρτυρικόν, μόλις και μετὰ βίας λαμβάνουσι τὴν συγχώρησιν τῆς ἀρνήσεώς των· ἀλλὰ νὰ γένουν Ἅγιοι Μάρτυρες εἶναι τῶν ἀδυνάτων· πλὴν ἂς μάθουν οὗτοι, ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο, ὁποῦ αὐτοὶ ἔχουν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων, εἶναι ἐσφαλμένον και ἀσυλλόγιστον και ὁ λόγος οὗτος ποῦ αὐτοὶ λέγουν εἶναι ψευδής, πεπλανημένος και ἀλαλος· διατὶ πῶς οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν, εἰτα πάλιν ὁμολογήσαντες αὐτόν, και διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην βαπτισθέντες και ἀποθανόντες, γίνονται Ἅγιοι; Τοῦτο δεικνύται ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ πρώτου ἀρνησιχρίστου Πέτρου, ὅστις, καθὼς εἶναι γνωστὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἡρνήθη τρεῖς φορὰς μὲ ἀναθεματίσματα και ὄρκους, ὕστερον ἀκούων τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, μετημέληθη και πικρῶς ἔκλαυσεν· ὅθεν και μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, κάνων τὴν τρίτην ὁμολογίαν, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν· ἀλλ' ὅχι μόνον τὴν συγχώρησιν ἔλαβε, καθὼς αὐτοὶ τὸ θέλουσιν. ἀλλὰ τοῦ προστεθῆ ἀκόμη και τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Πέτρος εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν ἀρνησιχρίστων, και ἂν ἐκεῖνος, μόνον διότι ἔκλαυσε πικρῶς, ἔλαβε πάλιν τὸ ἀποστολικὸν ἄξιωμα, πῶς δὲν ἀξιοῦνται μαρτυρικῆς τιμῆς παρὰ τοῦ ἀφίλοπροσώπου Χριστοῦ, ἐκεῖνοι οἱ δικοὶ ἀποθνήσκουν ὑπὲρ αὐτοῦ; Ἀκουσον και τὸν Ἱεροκλήμεντα τὸν Στρωμ. ὅστις λέγει, ὅτι τὸ Μαρτύριον εἶναι «ἀποκαθάρσις ἀμαρτίας μετὰ δόξης, ἀποκαθάρσις ἀμαρτιῶν» διότι τὸ Μαρτύριον εἶναι Βάπτισμα ἔσχατον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· ἀλλ' ὅχι μόνον τὸς ἀμαρτίας καθαρίζει, φησὶν, ἀλλὰ και δόξαν προστίθῃσιν «ἀποκαθάρσις ἀμαρτιῶν μετὰ δόξης».

Δεύτερον λέγομεν, ὅτι οἱ μισομάρτυρες οὗτοι κατὰ ἀλήθειαν εἶναι τυφλοὶ και κωφοί, ἐθελοκαθεύοντες, οὔτε βλέπουν οὔτε ἀ-

κούουν, διότι ἂν ἔβλεπον ἢ ἤκουον ἢ θελον ἰδῆ καὶ ἤθελον ἀκού-
σῃ, ὅτι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ Μήτηρ καὶ Διδάσκαλος πάντων ἡμῶν,
πολλοὺς οἱ ὅποιοι κατὰ καιροὺς ἠρνήθησαν τὸν Χριστὸν καὶ ὑ-
στέρον ὁμολογήσαντες αὐτὸν ἀπέθανον διὰ τὸ Ὄνομά του, πολ-
λοὺς λέγω τοιοῦτους δοξάζει καὶ γεραίρει ἐτησίως μετὰ τῶν ἄλ-
λων Ἀγίων Μαρτύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχαιέτατος καὶ πρῶ-
τος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θεὸς Ἰάκωβος ὁ Πέρος καὶ οἱ μετὰ
τοῦτον. Τέλος πάντων τί νὰ λέγωμεν καὶ νὰ προβάλλωμεν δια-
φόρους ἄλλας ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα διὰ νὰ δεῖξωμεν τοὺς
ποτὲ ἀρνησιχρίστους ἀληθινούς Μάρτυρας; Ἡ κρίσις τῶν οὐρα-
νῶν ἄνωθεν, ὅπου εἶναι κρίσις ἀληθινῆς, ἀλάνθαστος καὶ ἀδέκα-
στος, ἀποφράττει τὰ ἀδυρώτατα τούτων στόματα ἀποδεικνύουσα
διὰ τῶν ἔργων, ὅτι ὄντως στρατιῶται, ὄντως Ἀθληταὶ νόμιμοι,
ὄντως γνήσιοι ἐστάθησαν καὶ εἶναι Μάρτυρες οὗτοι οἱ ἀδίκως καὶ
παραλόγως ὑπὸ τούτων τῶν ἀφρόνων τῶν μαρτυρικῶν τιμῶν ἐκ-
βαλλόμενοι. Ποία εἶναι αὕτη ἡ κρίσις τοῦ οὐρανοῦ; ἡ θαυμα-
τουργικὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος Χάρις, τὴν ὅποιαν ἐπλούτι-
σαν καὶ οὗτοι οἱ ποτὲ ἀρνησιχρίστοι, ἐξίσου μὲ τοὺς μηδέποτε
ἀρνησαμένους Μάρτυρας. Δείκνυται λοιπὸν ἡ μαρτυρικὴ αὐτῶν
Ἀγιότης πρῶτον ἐκ τῶν υπερφυσικῶν θαυμάτων ὅπου ὁ Θεὸς
ἐνεργεῖ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια Δείψανα τῶν διὰ Χριστὸν μετὰ τὴν ἁρ-
νήσιν ἐν τοῖς βασάνοις ἀποθανόντων πρῶτον μὲν ὅτι μερικῶν καὶ
αὐτὰ τὰ Δείψανα διαμένουν σῶα καὶ ἀδιάλυτα ὑπὲρ τοὺς ὅρους
τῆς φύσεως, μάλιστα φαίνεται καὶ εἶναι τὸ τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου
τοῦ Νεομάρτυρος ἐν τῇ Μυτηλήνῃ, καὶ ἄλλα εἰς ἄλλους τόπους·
διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τῶν σωμάτων νὰ διαλύονται εἰς τὰ ἐξ
αὐτῶν συντέθησαν στοιχεῖα, κατὰ τὸ «γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ»,
τὸ δὲ νὰ διαμένουν ταῦτα ἐν τοῖς τόποις ἀδιάλυτα, καὶ ἀδιάφθορα,
τοῦτο εἶναι ἀποτελέσματα υπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι
θαῦμα, καὶ ἔργον τῆς θείας Χάριτος. Δεύτερον δέ, ὅτι ἀπὸ πολ-
λά, καὶ ὁστέα γυμνὰ ὄντα, ἄρρητος εὐωδία ἐξέρχεται· εἶναι δὲ καὶ
αὕτη ἔργον ὄχι φυσικόν, ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς φύσεως· διότι
φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι· τὸ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἐνταφιαζόμενα σώματα
μὴν δυσώδη ἀποφορὰν ἢ δὲ ἐκπνεομένην εὐωδία ἐκ τῶν Δειψάνων
τῶν τοιούτων Νεομαρτύρων, οὐρανία οὖσα, καὶ πνευματικὴ, καὶ
σύγκρισιν μὴ ἔχουσα μὲ καμμίαν ἀπὸ τὰς γῆινους εὐωδίας, ἀπο-
δεικνύει ὅτι αὕτη εἶναι ἔργον υπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι
θαῦμα, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς παντοδυνάμου Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Δείκνυται δεύτερον καὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων θαυμά-

των, ὅπου ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν ἡ παντουργὸς τοῦ Πνεύματος Δύνα-
μις, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοὺς ἐπικαλουμένους· ὅθεν καὶ τυ-
φλοὺς ὁμματοῦσι, καὶ κωφῶν τὰ ὦτα ἀνοίγουσι καὶ ἰατρεύουσι,
καὶ δαιμόνια διώκωσι, καὶ ἀπλως, κάθε εἶδος ἀσθενείας, τόσον σω-
ματικῆς, ὅσον καὶ ψυχικῆς θεραπεύουσι, καὶ κοινοὶ εὐεργεταὶ καὶ
σωτῆρες κυρύττονται. Ἄς ἔλθουν τώρα ἐδῶ οἱ δοκιμασφοὶ ἐκεῖνοι,
ὅπου φλυαροῦν καὶ λέγουν, ὅτι οἱ ἀρνησιχρίστοι, κἂν ἐν ταῖς βα-
σάνοις ἀποθάνωσι, δὲν εἶναι Ἀγιοί. Εἶπατε ἡμῶν, ὦ πεπλανημέ-
νοι, καὶ φρενόληπτοι· τὰ θύματα ταῦτα, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνήργησε διὰ
τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἄλ-
λων Μαρτύρων φυσικὰ εἶναι, ἢ θεῖα καὶ υπερφυσικά; ἂν εἶναι
φυσικά, διὰ τί ἡ φύσις δὲν κάμει τοιαῦτα κάμμιαν φορὰν; διὰ τί
δὲν ἔκαμε κάμμιαν φορὰν τὸν τυφλὸν βλέποντα, τὸν κωφὸν ἀκού-
οντα, τὸν χωλὸν περιπατοῦντα; ἢ διατί δὲν ἰάτρευσεν ποτὲ τὰ
ἀνίατα πάθη; κατὰ γὰρ τοὺς φυσικοὺς Νόμους «ἀπὸ τῆς στερή-
σεως ἐπὶ τὴν ἔξιν ἐπάνοδος οὐ γίνεται» εἶδὲ καὶ εἶναι θεῖα καὶ υπερ-
φυσικά, ἔχομεν τὸ ζητούμενον διότι αὐτὰ ἐνεργούμενα ὑπὸ τῆς
υπερφυσικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, δεικνύουσι φανερά ὅτι οἱ Νεο-
μάρτυρες, δι' ὧν ταῦτα ἐπιτελοῦνται, εἶναι φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ
Θεοῦ· εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι Ἀγιοὶ τοῦ
Ἀγίου Θεοῦ· ἐπειδὴ ἂν αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ἀγιοί, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε
τοὺς εἰσακούσῃ, οὔτε ἤθελεν ἐνεργήσῃ δι' αὐτῶν τοιαῦτα θαυμάσια·
γέγραπται γὰρ «ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις
θεοσεβῇς ἢ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει».

Εἰ δὲ τὰ θαύματα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οἱ ἀρνηθέντες, εἴτα
μαρτυρήσαντες εἶναι Ἀγιοί, πῶς σεῖς λέγετε τὸ ἐναντίον, ὅτι δὲν
εἶναι Ἀγιοί; Ὁ Οὐρανὸς ἄνωθεν τοὺς ψηφίζει διὰ Ἀγίους, καὶ
σεῖς ἐναντιώνεσθε εἰς τὴν οὐράνιον ψήφον; Ὁ ἕως Θεὸς τοὺς
δοξάζει, καὶ τοὺς μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι Ἀγιοί, καὶ σεῖς ἀντιλέγετε
εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ, σεῖς οἱ σεσαθρωμένοι, σεῖς οἱ οὐτι-
δανοί, σεῖς οἱ εὐτελεῖς σκώληκες τῆς γῆς; Ὁ τῆς ἀναισχυντίας,
καὶ ἐωσφερικῆς υπερηφανίας σας! ὄντως σεῖς παρομοιάζεσθε μὲ
τοὺς ἀπειθεῖς ἐκείνους καὶ σκληροτραχήλους Ἰουδαίους, πρὸς τοὺς
ὁποίους εἶπεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· «σκληροτράχηλοι καὶ
ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν· ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ
Ἀγίῳ ἀντιπίπτετε».

Ταῦτα μὲν εἶπομεν κατὰ παρέκβασιν ἀναγκαίως, διὰ νὰ ἐμφρά-
ξωμεν τὰ ἀπύλωτα στόματα ἐκείνων τῶν κακοφρόνων, οἱ ὅποιοι
ἀντιλέγουν εἰς τὴν Ἀγιότητα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ,

καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τελειωθέντων ἐν τοῖς βατάνοις. Ἐγὼ δέ, Ἀδελφοί μου, ἀκούων πῶς οἱ πάντολμοι οὗτοι φανερώς μάχονται μὲ τὰς ἀποφάσεις καὶ ψήφους τοῦ Θεοῦ, ὅπου κυρύττει διὰ τῶσαν καὶ τοσοῦτων θαυμάτων ὡς Ἀγίους τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρίστους καὶ ἐν τοῖς βασάνοις τελειωθέντας, ἐζήτησα μὲ τὸν λογισμόν μου νὰ εὕρω, ἀπὸ ποίαν τάχα αἰτίαν παρακινεῖται οἱ τοιοῦτοι νὰ λέγουν ταῦτα. Λοιπὸν εὗρήκα, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὕτη. Βλέπων ὁ Διάβολος κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὅτι πολλοὶ ἀρνησιχριστοὶ, δυναμωθέντες ἀπὸ τὴν θείαν βοήθειαν, πηγαίνουν συχνάκις, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον παρακινούμενοι, καὶ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν, ὅπου ἡρνήθησαν, ἐλέγχοντες τὴν ἀσέβειαν, καὶ λαμβάνοντες διάφορα βάρσανα, τελευταῖον ἀποθνήσκουσι διὰ τὸν Χριστόν, καὶ γίνονται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι, διὰ τοῦτο ὁ ἔχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου γένους δὲν ὑποφέρει τὴν τῶσιν κατασχύνῃ καὶ νίκῃ, ὅπου οἱ Νεομάρτυρες οὗτοι προξενοῦν τὸσον εἰς αὐτόν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῶν ἀσεβεῖς· ὅθεν κινεῖ ὡς ὄργανα ἐπιτήδεια τοὺς ὑβριστὰς τούτους νὰ λέγουν ταῦτα, καὶ διὰ μέσου τούτων φλυαρεῖ ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Ἅγιοι. Διὰ ποῖον τέλος καὶ σκοπὸν; διὰ νὰ ψυχράνῃ μὲ τὰ φαρμακερὰ λόγια τῶν τὴν θερμότητα τῆς Πίστεως τῶν τοιούτων ἀρνησιχρίστων, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωνται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι· ἀλλὰ ματαίως κοπιᾷ ὁ ἄθλιος· διότι ὅσον αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἀμβλύνουν τὴν προθυμίαν τῶν τοιούτων, τὸσον ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάμνει θαύματα διάφορα εἰς κάθε Μαρτύριον Νεομάρτυρος, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων κηρύττει ὅτι αὐτοὶ εἶναι Ἅγιοι καὶ Μάρτυρες καὶ ἐντεῦθεν προθυμοποιεῖ πάλιν καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας τῶν ἀρνησιχρίστων εἰς τὸ νὰ πηγαίνουν συχνάκις νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸν Χριστόν, καταφρονούντες τοὺς ἄφρονες τούτους, καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς νὰ οἰμῶζουσιν καὶ νὰ διαφθείρωνται μὲ τὰς ἀλογίας τῶν.

Ὅθεν καὶ σὺς ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ καταφρονήσατε τοὺς τοιούτους σαρκολάτρας, λαοπλάνους καὶ φρεναπάτας, καὶ τελείως μὴ προσέχετε εἰς τὰ λόγια τῶν διότι ταῦτα εἶναι ψευδῆ, εἶναι ἀντιχριστιανικά, εἶναι ἀντίθεα καὶ ἐναντία ὅλης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἐκκλησίας. Μὴ σὰς ἀπατήσῃ τὸ ὄνομα, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν, πῶς εἶναι Διδάσκαλοι, καὶ σοφοί, διότι ἡ σοφία τοῦ κόσμου τοῦ ἐν εἶναι μωρία, ὅταν δὲν ἀκολουθῇ τὰς θείας Γραφὰς καὶ τοὺς λόγους τῶν θείων Πατέρων, καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας· καταφρονούντες δὲ καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς εἰς ἕνα μέ-

ρος νὰ πλανῶνται μόνοι τῶν μὲ αὐτὰ τὰ μωρὰ καὶ κακόδοξά των φρονήματα, προσπέσατε μετ' εὐλαβείας εἰς τὰ ἅγια καὶ σεβάσματα Δεῖφανα τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου καὶ ταῦτα μετὰ πίστεως προσκυνήσατε διὰ νὰ λάβετε ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν σας χάριν πνευματικὴν καὶ ἁγίασμα. Καὶ ἀκόμη αὐτὴν τὴν θήκη τῶν Δειφάνων αὐτοῦ εὐλαβῶς κατασπάσασθε, ἐπειδὴ κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον ὅχι μόνον τὰ Δεῖφανα τῶν Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ θήκη καὶ τὰ κιβώτια ποὺ περιέχουν ταῦτα ἔχουν θείαν δύναμιν καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· λέγει γάρ· «οὕτω προσπέσομεν τοῖς τῶν Μαρτύρων Δειφάνοις, συμπλεκόμενοι αὐτῶν ταῖς θήκαις· δύνανται γὰρ καὶ θῆκαι τῶν Μαρτύρων πολλὴν ἔχειν τὴν δύναμιν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ δοτὰ τῶν Μαρτύρων πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχύν». Καὶ ἀλλαχοῦ· «οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι τῶν Ἀγίων πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμέναι Χάριτος»· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσόστομον «τιμὴ Μάρτυρος μίμησις Μάρτυρος» διὰ τοῦτο ἅς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἀδελφοί μου, τὴν προθυμίαν τοῦ γενναίου μας Κωνσταντίνου, καὶ καθὼς αὐτὸς ὑπέμεινε Μαρτύριον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἅς ὑπομένωμεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς, ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦν, εἴτε ἐκ δαιμόνων, εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ τῆς διεφθαρμένης φύσεως· καθὼς ἐκεῖνος διὰ τὸν Χριστὸν κατεφρόνησε νεότητα, πλοῦτον καὶ δόξαν τοῦ κόσμου· οὕτω καὶ ἡμεῖς ἅς καταφρονούμεν ταῦτα διὰ τὸν Χριστόν· καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἔλαβε θάνατον σωματικόν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ του, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἅς λάβωμεν θάνατον προαιρετικόν· ἂν τὸ καλέσῃ δὲ ἡ ἀνάγκη ἅς εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ λάβωμεν καὶ θάνατον σωματικόν, διὰ τὰ Δόγματα τῆς Πίστεώς μας, διὰ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰς Ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχομεν πόλεμον ἀόρατον καὶ νοητὸν καὶ τυράννους ἔχομεν, ὅπου μᾶς πολεμοῦν, ἥτοι τὴν σάρκα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν κοσμοκράτορα διάβολον. Ἄν ταῦτα φυλάξωμεν, Ἀδελφοί, καὶ ἐδῶ θέλωμεν διάγει ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ Χριστιανεῖς πρέπουσαν. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Καθίσματα τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχ. Δ' Κατεπλάγη.

Τοῦ Χριστοῦ τὸν μαθητὴν, πάντες ὑμνήσωμεν πιστοί· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς, θεοῖς διδάγμασιν αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν θεῖαν ὡδήγησε, Κυρίου συνεργούντος τοῖς θαύμασι, τὴν χάριν θαυμάσιον ἡμῖν ἐβράβευσεν, ἣν παρ' αὐτοῦ ἐδέξατο, ἀμέσως τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος, πρὸς ὃν βοῶμεν, Φίλιππε μάκαρ, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωάννη, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκου ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάρλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξας, τοῖς Ἱερεῦσι ἐκράνυγας. Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Β'. Στιχολογία. Ἐτετρα Καθίσματα. Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπόστολε σοφέ, παρестὼς τῷ Κυρίῳ, ἱκέτευε λαβεῖν Φίλιππε θεηγόρε, πάντας τοὺς γεραίροντας, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου, χάριν ἔλεος, καὶ ἱλασμόν τῶν πταισμάτων, καὶ εὐρεῖν ἡμᾶς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, Χριστὸν εὐδιάλακτον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν θεοτοκίον.

Ἀὐλῶν στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, καὶ Τάξεις οὐρανοῦ, ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἴνεσιν, παρ' αὐτῶν δέχη· Πάναγνε· ἀλλὰ πρέσβευε, τῷ σφ' Ἰῶ σὺν Ἀγγέλοις τοῦ ρισθῆναι μετὰ τῶν παθῶν τυραννίδας, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχ. Γ'.

Τῷ διδασκάλῳ σου Χριστῷ πανεύφημε, κατηκολούθησας, προθύμως Φίλιππε, καὶ ἐπλουτίσθης ὑπ' αὐτοῦ, τῷ θεῷ ἐμφυσήματι, χάριτος τοῦ Πνεύματος, ἀπεστάλης δ' εἰς ἅπαντα, ἔθνη ἐπιστρέφειν τε, πρὸς τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν, Χριστὸν ἀδιαλείπτως ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνίας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε. Ποῖόν σε ἐγκώμιον προσαγάγῃ ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διδὼς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Δ' Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα.

Τὸ Εὐαγγέλιον. τῇ Πειρασκευῇ τῆς στ'. Ἑβδομάδος, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην καὶ σε. 11 τῆς αὐτῆς Ἀκολουθίας. (Α).

(Α) Ἀκολουθία τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, δὲν ὑπάρχει ἐν τῇς Μηναίῳς, οὐτε αὐτὴν οὐτε Καθίσματα, οὐτε Πολυέλεον, οὐτε Εὐαγγέλιον, ἀρραγίστην ἐξ ἀρχαίας Ἀκολουθίας ἐν Βενετίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν φιλακολούθων ἀδελφῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς 1923.

15 Νοεμβρίου. Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γουρία Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου Ἀπολ. Ἦχος Πλ. Α'.

Τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων σου Μαρτύρων τείχος ἀκαταμάχητος, ἡμῖν δωρηζάμενος, Χριστὲ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις βουλὰς ἐθνῶν διασκεδάσον, τῆς Βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Κοντάκιον Ἦχος Β'. Τα ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους σοφοί, τὴν χάριν κομισάμενοι, τῷ ἐν πειρασμοῖς, προτάσασθε πανεύφημοι· διδὼς Κόρην Ἅγιοι, ἐκ θανάτου πικροῦ ἐρρύσασθε. Ὑμεῖς γὰρ ὄντως ὑπάρχετε. Ἐδέσσης ἡ δόξα, καὶ τοῦ κόσμου χαρά.

Μεγαλυνάριον.

Οἱ τῷ θεῷ οἶκω καὶ Ναφ, νῦν συναθροισθέντες σοὶ προσπίπτομεν εὐλαβῶς, φωτισμὸν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν, Γουρία Σαμωνᾶ τε μετὰ τε καὶ Ἀβίβου, οὓς μεγαλύνομεν.

16. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μτ. θαίου. Ἀπολ. Ἦχος Δ'.

Τὴν ἔνσαρκον πάνσοφε, οἰκονομίαν Χριστοῦ, τὰ πάθη καὶ ἔγερσιν, εὐηγγελίσω ἡμῖν, Ματθαῖε Ἀπόστολε· ἔθεν χρεωστικῶς σε ἀνυμνοῦμεν βοῶντες· φάνηθι ἐν τῇ κρίσει βοηθὸς ἡμῖν πασίν ἡς καὶ τὴν ὥραν Εὐαγγελιστὰ τρανῶς καθυπέγραψας.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τοῦ τελωνίου τὸν ζυγὸν ἀπορρίψας, δικαιοσύνης τῷ ζυγῷ προσηρμόσθης, καὶ ἀνεδείχθης ἔμπορος πανάριστος. πλοῦτον κομισάμενος, τὴν ἐξ ὕψους σοφίαν, ἔθεν ἀνεκλήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ τῶν ραθύμων ἡγεῖρας ψυχάς, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Μεγαλυνάριον

Ἱερῶν λογίων ἱερουργέ, θεῶν Μυστηρίων, οὐρανίων μυσταγωγέ, χαίροις ὁ τῷ φθόγγῳ τῷ εὐαγγελικῷ σου, Ματθαῖε περιέχων κόσμου τὰ πέρατα.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. Ἀκολουθία
εἰς ἡμέρ. Γ. Α. Β. Ἀθήναι 1877.

17 Ἀγίου Γρηγορίου. Ἀρχ. Νεοκαισαρείας. Ἀπολ.
Ἦχ. Πλ. Δ'.

Ἐν προσευχαῖς γρηγορῶν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐργασίαις
ἐγκαρτερῶν, ἐπωνυμίαν ἐκτίσω τὰ κατορθώματα. Ἀλλὰ πρέ-
σβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
μήπω τε ὑπνώσωμεν ἐν ἁμαρτίαις εἰς θάνατον.

Κοντόκιον Ἦχος Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Θαυμάτων πολλῶν, δεξάμενος ἐνέργειαν, σημείοις φρικτοῖς
τοὺς δαίμονας ἐπιτόησας, καὶ τὰς νόσους ἤλυσας τῶν ἀνθρώπων,
πάνσοφε Γρηγόριε διδὲ καλῇ θαυματουργίᾳ, τὴν κλήσιν ἐξ ἔρ-
γων κομισάμενος.

Μεγαλυνάριον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχεις θαυματουργόν, Νεοκαισαρείας, τὸν φωστῆ-
ρα τὸν φαεινόν, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, θερμότατον προστάτην, Γρη-
γόριον τὸν μέγαν, πάντες τιμῶμεν.

18. Τῶν Ἀγίων μαρτύρων Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ

Ἀπολυτ. Ἦχος Δ'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους
ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· οὐκ ὄντες γὰρ
τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων,
τὰ ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς ἰκασίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἀγίου Ρωμανοῦ. Ἦχ. Δ'. Ἐπεφάνης.

Ὡς ἀσπέρα μέγιστον ἡ Ἐκκλησία Ρωμανὲ πανεύφημε, σὲ κε-
κτημένη ἀληθῶς, φωταγωγεῖται τοῖς ἀθλοῖς σου, τὴν φωτοφόρον
δοξάζουσα μνήμην σου.

Κοντάκιον Ἀγίου Πλάτωνος Ἦχ. Γ. Ἡ Πορθένος σήμερον

Ἡ Ἁγία μνήμη σου, τὴν οἰκουμένην εὐφραίνει, συγκαλεῖσα
ἅπαντας, ἐν τῷ πανόσπῳ Ναῷ σου· ἔνθα νῦν μετ' εὐφροσύνης
συναθροισθέντες, ἁμασι, σὰς ἀριστείας Πλάτων ὑμνοῦμεν, καὶ
ἐν πίστει ἐκβοῶμεν· βαρβάρων ῥῥοσαι, τὴν πόλιν σου Ἁγίε.

Μεγαλυνάριον

Θρόνῳ παριστάμενοι τῷ φρικτῷ, τοῦ Θεοῦ τῶν δλων, Πλά-
των καὶ ἔνδοξε Ρωμανέ, καὶ ῥύσασθε κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης
βλάβης, καὶ τῆς ἐπικειμένης ἡμῖν κολάσεως.

ΑΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

1. Τῆς Λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Δρ. 1.50
2. Τῆς Λαμπροφάνου Ἀναστάσεως τοῦ Πάσχα » 1.—
3. Τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μυρτιδιωτίσσης Κυθήρων » 2.—
4. Τοῦ Ἱεράρχου Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Αἰγίνης Ζακύνθου » 2.—
5. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου » 1.50
6. Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου Ἐπισκ. Ἀθηνῶν » 1.50
7. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομ. Πολυκάρπου Ἐπισκ. Σμύρνης » 1.50
8. Τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλ. καὶ Ἰσαποστόλου Φωτεινῆς » 1.50
9. Τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν » 1.50
10. Τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ » 1.50
11. Τῆς Σεβασμίας Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετὰ ἐγκωμίων » 2.—
12. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομ. Νικολάου τοῦ Καρπενησιώτου » 1.50
13. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομ. Μοδέστου Ἀρχ. Ἱεροσολ. » 1.50
14. Τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομ. Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας » 2.—
15. Ἱερὸν Ἐγκόλπτον Σουλτείουργικὸν Ἐσπερινόν, Ὁρθρον καὶ Λειτουργίας » 3.—
16. Τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Μαρκελλῆς τῆς Χιοπολίτιδος » 2.—
17. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισυράκη τοῦ ἐν τῇ ὄρει τοῦ Ἀγίου Λεβαθείας κατήσαντος. » 2.—

Χαιρετισμοὶ τῆς ἐβδομάδος. Ἐκαστον φυλλάδιον λ. 50.

Κρίται εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Δευτέρα εἰς τοὺς θείους Ἀρχαγγέλους.

Τρίτη εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην Πρόδρομον.

Τετάρτη εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Πέμπτη εἰς τοὺς Κόρυφαίους Ἀποστόλους.

Παρασκευὴ εἰς τὸν Τιμὸν καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν.

Σάββατον εἰς τὸν Ἱεράρχην Διονύσιον Ἀρχ. Αἰγίνης, καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον.

Βίοι Ἁγίων. Ἐκαστον φυλλάδιον δραχ. 1.50.

Τὸ Ἱστορικὸν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ Παρακλήσεως καὶ Χαιρετισμῶν.

Τῶν Ποιμενικῶν Ταξιαρχῶν μετὰ Παρακλήσεως καὶ Χαιρετισμῶν.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μ. Παρασκευῆς. 2 Φυλλάδια εἰς τὰ Ἅγια Πισθὴ καὶ εἰς τὴν Στάυρωσιν τοῦ Κυρίου.

Βίοι Ἁγίου Βασίλειου, Πέτρου καὶ Παύλου, Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Χαιρετισμοὶ καὶ Παρακλήσεις εἰς τὸν Βαπτιστὴν καὶ θείον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον. Δραχ. 1.—

Ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ἰουνίου 1923.

Ὁ εὐχέτης καὶ πνευματικὸς πατήρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερὸς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

Οἰκίας μου Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου ἀριθ. 25.